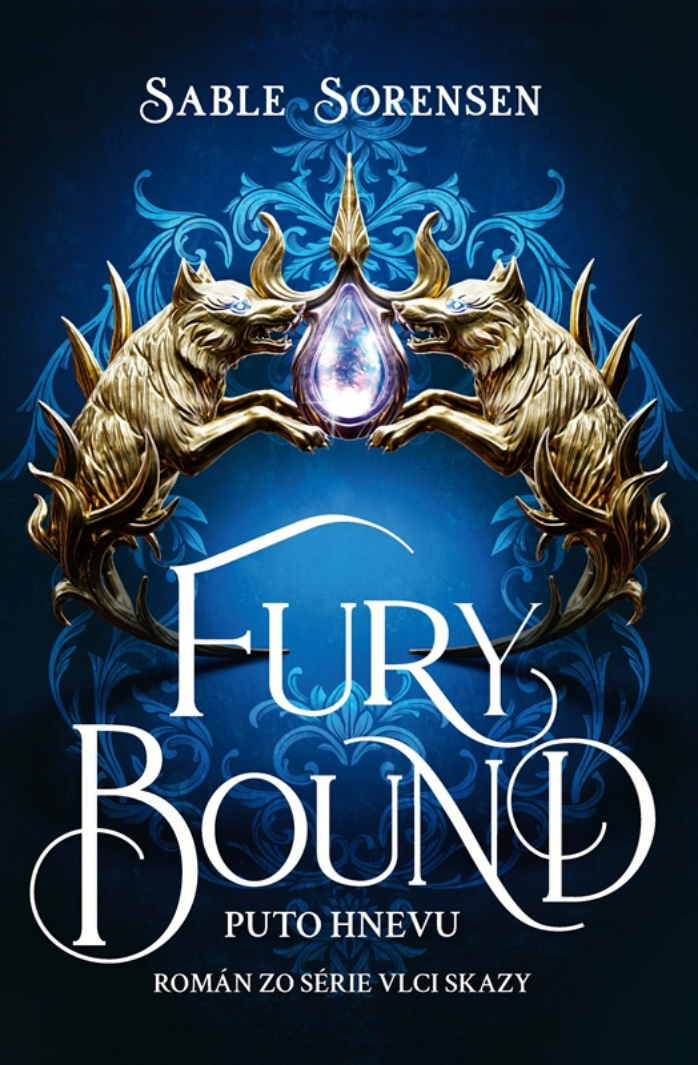
SABLE SORENSEN

FURY BOUND

PUTO HNEVU

ROMÁN ZO SÉRIE VLCI SKAZY

PUTO HNEVU

ROMÁN ZO SÉRIE VLCI SKAZY

SABLE SORENSEN

ZELENÝ KOCÚR

Z anglického originálu *Sable Sorensen: FURY BOUND* (published by Hachette Book Group, Inc.) preložila Barbora Andrezálová.

Translation © 2026 by Barbora Andrezálová
Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright © 2026 by Sable Sorensen
All rights reserved.
Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., Morušová 5, 93101 Šamorín, Slovensko
This edition is published by arrangement with the Subagent Andrew Nurnberg Associates International Ltd, 43 Great Russell Street, London WC1B 3PD, UK, in association with Andrew Nurnberg Associates Prague s.r.o., Jugoslávských partyzánu 17, 160 00 Praha 6, Czech Republic.

Webová stránka: zelenykocur.sk
Map copyright © 2025 by Andrés Aguirre Jurado
Endpaper art copyright © 2026 by Diana Dworak
Image of wolf on sprayed edge copyright © Shutterstock.com/shaineast
Cover art © 2026 by Sasha Vinogradova. Lettering by David Coulson.
Original series design by Ivy Beautiful Books. Cover copyright © 2026 by Hachette Book Group, Inc.

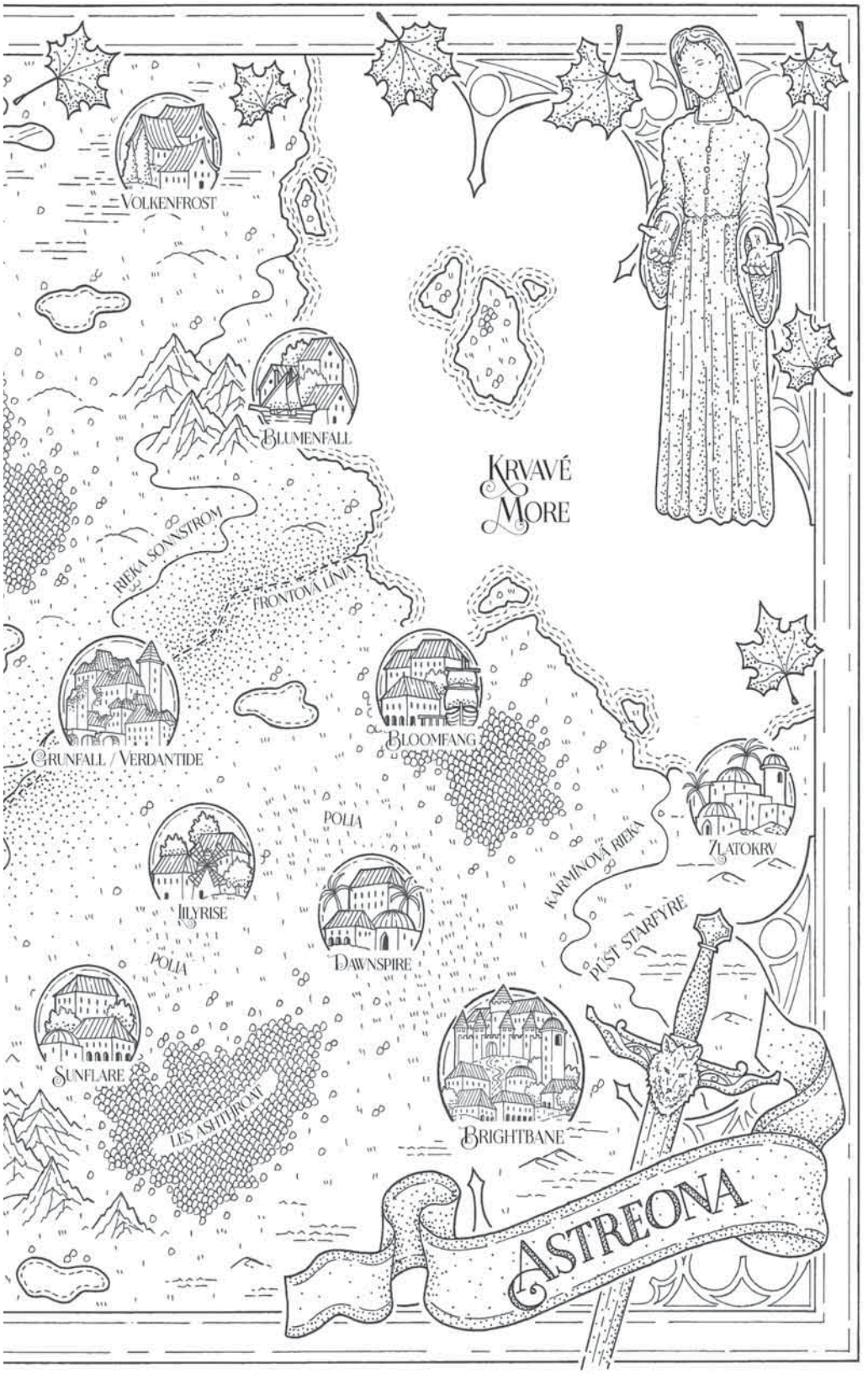
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-8315-004-1
EAN 9788083150041

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, skenovať ani distribuovať v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Pre každého, koho sila spočíva v prežití.
Aj to je dosť.

NOCTURNA
TIENISTÉ VRCHY
HORA WOLFSBANE
STURMFROST
VLČIE MESTO
RABENFROST
POLIA
RIEKA VALESTROM
POLIA
EISENFALL
NACHTFALL
HALETHORNSKÝ ZÁLIV
EISBLUMSKÉ MORE
DEWDAGGER

VOLKENFROST
BLUMENFALL
KRVAVÉ MORE
RIEKA SOVNSTROM
FRONTOVÁ LÍNIA
GRUNFALL / VERDANTIDE
BLOOMFANG
ZLATOKRV
KARMÍNOVÁ RIEKA
POLIA
LILYRISE
DAWNSPIRE
PÚŠŤ STARFYRE
POLIA
SUNFLARE
LES ASHTHROM
BRIGHTBANE
ASTREONA

UPOZORNENIE K OBSAHU

V tejto knihe sa vyskytujú témy určené len dospelým a explicitný obsah, ktorý môže byť pre niektorých čitateľov rušivý, vrátane násilia, erotiky, sebapoškodzovania a rozhovorov o sexuálnom násilí a zneužívaní detí. Kompletný zoznam upozornení a trópov nájdete na webovej stránke autoriek: www.sablesorensen.com.

PRÍRUČKY A DOPLŇUJÚCE MATERIÁLY

Rozpis štyroch svoriek Nocturny, slovník použitých pojmov, zoznam postáv a zoznam pesničiek nájdete v doplnkových materiáloch na konci knihy. Upozorňujeme, že môžu obsahovať mierne spojlery!

PUTO
HNEVU

1

MERYN

Nadýchni sa, Meryn.

Tma okolo mňa sa krúti a hýbe nemožnými spôsobmi. Na krátke okamihy sa rozostupuje a odhaľuje obrazy, ktoré ma trhajú na kusy.

Krv, husté šarlátové škvrny.

Dýchaj.

Násilné červené šmuhy na sivej kamenej podlahe.

Dýchaj.

Krv na vrčiacej tvári mojej malej sestry Saely – na jej perách a jej… tesákoch.

Meryn, nadýchni sa.

Hruď ma bolestivo pichá a tiene sa znova zlievajú, miestnosť sa opäť ponára do čiernej tmy. V tej chvíli ma okolo pása objímajú silné, upokojujúce ruky.

Ja však nemôžem, nemôžem, nemôžem…

„Nadýchni sa, Meryn!“

Zalapám po vzduchu a prerývane sa nadýchnem. Uvedomujem si, že ten vrčiaci hlas v mojej hlave nie je môj, je to hlas mojej

vlčice Anassy. Mohutná striebristobiela vlčica ma štuchne ňufákom do boku, keď sa mi pľúca konečne roztiahnu, a ja sa naplno vrátim do svojho tela.

Tiene sa opäť rozostúpia. Je to zvláštna nová sila, ale do určitej miery ju dokážem ovládať. Je zrejmé, že reaguje na moje emócie.

Na môj šok. Na môj hnev.

Posledné štyri mesiace som tvrdo trénovala, aby som sa stala jednou z vlčích jazdcov, v nádeji, že sa dostanem na frontovú líniu a nájdem Saelu. Uniesli ju z nášho domu, ukradli ju v noci, aby sa stala potravou pre Siphonov v našej susednej krajine Astreone.

Aspoň to som si myslela.

Saela sa predo mnou zvíja na podlahe, z brady jej kvapká krv. Pri pohľade na jej nové tesáky sa zľaknem. Po všetkom, čím som prešla, aby som ju našla, aby som ju zachránila… moja malá sestra sa zmenila na jednu z *nich*. Sama sa stala Siphonkou.

Jej neovládateľná krvilačnosť to len dokazuje.

Helene, členka svorky Daemos, stojí na kraji Starkovej pracovne, vyvaľuje oči a drží si ruku na zakrvavenom krku. Je však mimo nebezpečenstva. Jej puto s vlkom už zahojilo ranu, ktorú jej spôsobila Saela.

Helene je v poriadku, ale moja sestra, moje *všetko*…

Trhám sa, zúfalo sa k nej snažím dostať, pomôcť jej, zastaviť ju, nejako zmeniť to, čo sa deje, ale tie ruky okolo mňa ma pevne držia.

„*Pusti* ma, Stark!“ vyšteknem. Tiene sa vrhajú na nás, reagujú na moje rozčúlenie.

Skôr než sa stihnem oslobodiť, Starkov obrovský čierny zlovlk Cratos sa vrhne na Saelu s divokým vrčaním.

Zovrie mi žalúdok a ďalej sa márne vzpieram proti silnému zovretiu. „*Nie*!“

Cratos ju zabije. Moje drahé dievčatko, moju krásnu sestričku. Roztrhá jej hrdlo, pretože je teraz nebezpečná.

Po tvári mi stekajú horúce prúdy sĺz.

„Zastavte ho," prosím Starka aj Anassu. „Cratos, *prestaň*!"

Vrhne sa na ňu a ja skríknem. Miestnosť opäť zhasne.

Anassa ma štuchne ňufákom do boku, tentoraz silnejšie. *„Meryn, on ju nechce zabiť. Drží ju na uzde pre bezpečnosť teba a všetkých ostatných. Znova sa nadýchni."*

Urobím, čo mi povie. Tiene sa zasa rozostúpia.

Cratos drží Saelu pri zemi, dvoma obrovskými labami jej stojí na chrbte a pritláča ju k podlahe. Napriek tomu sa mu vzpiera a takmer ho zo seba zhodí.

Takmer zhodí *gigantického* zlovlka, ktorý je prinajmenšom trikrát väčší ako ona, a to len svalmi svojho chrbta.

Zízam na to s otvorenými ústami a cítim, ako mi z tváre mizne farba. Toľko sily v tele jedenásťročného dievčaťa.

Saela nikdy nebola fyzicky silná. Vynikala skôr v štúdiu. To ja som bola tá silná. Tréning sebaobrany jej išiel dobre, no aj tak – vždy bojovala slovami, nie svalmi.

Jej gaštanové oči sa zaostria a ona sa znovu a znovu vzpína, čím Cratosa neustále nadvihuje. Anassa na mňa uprie zlatistý pohľad a ja okamžite viem, na čo myslí, bez toho, aby to vôbec sformulovala.

Cratos ju sám nezadrží. Anassa priskočí k svojmu druhovi a tiež sa zaprie labami do Saelinho chrbta.

Krv mi vrie od strachu. Nielen *o* moju sestru… ale *z nej*.

Počas výcviku sme sa tu hodiny učili o Siphonoch, študovali ich, no stále toho o nich toľko neviem. Zachovávajú si Siphonovia aspoň kúsok toho, kým boli pred tým, než sa premenili? Ako veľmi sú stále ľuďmi po tom, čo im narastú tesáky?

Chcem bežať k nej, objať ju, ako som to urobila pred chvíľou. Usmievala sa a bola v bezpečí.

Bola *v bezpečí*.

Je tam vôbec ešte? Alebo bude takáto… navždy?

Saela kričí. Z jej vresku, ktorý sa rozlieha po miestnosti, tuhne krv v žilách. Ubližuje jej to.

Vrazím lakeť do Starkovho boku a vymaním sa mu, ale len na chvíľu. Hneď ma schmatne za zápästie a tak silno ma strhne späť, že mi takmer vykĺbi rameno.

„Čerstvo premenení Siphoni sú najnebezpečnejší," zasyčí mi Stark do ucha.

Pritlačí si ma k hrudi, jeho ruky sú ako železné okovy. Jeho dotyk mnou prechádza ako oheň. Nenávidím to. Nenávidím to a zároveň na tom lipnem.

„Videl som to na fronte. Mnohokrát. Je to obľúbená hra Astreončanov. *Prosím, počúvaj.*"

Zarazím sa, naliehavosť v jeho hlase ma na chvíľu vytrhne z paniky. Povedal *prosím*.

„Premenia našich vojakov na Siphonov a nasadia ich proti našim silám. Keď prvýkrát dôjde k premene, nových Siphonov načisto pohltí krvilačnosť a zabijú všetko, čo im príde do cesty. Ona ťa teraz nepozná a mohla by ťa zabiť," povie Stark ticho.

Mohla by ťa zabiť. Saela, to malé dievčatko, ktoré plakalo, keď som mu príliš pevne zaplietla vrkôčiky. Ktoré v noci zamykalo dvere našej izby, keď bola naša mama príliš násilná, a schovávalo si hlavu do môjho lona. Ktoré raz chytilo v našom dome myš a namiesto toho, aby ju zabilo alebo vynieslo von, vyrobilo jej malú postieľku z krabičky od zápaliek a pomenovalo ju Felix.

Ako je to možné? Má však pravdu. Je to šokujúce a desivé, ale má pravdu. Moja drahá malá sestrička je… preč.

Hlava sa mi točí, keď sa snažím vymyslieť, čo robiť ďalej, a ignorovať pritom búrlivé a pomstychtivé myšlienky o tom, *prečo* sme v tejto situácii. O mužovi – nie, o *netvorovi* –, ktorý toto urobil mojej sestre.

O mojom snúbencovi.

Hnev ma prebodáva, páli ma v žilách a spolu s ním sa valí k stropu nemilosrdná vlna tieňov.

Ďalší nádych a tiene skĺznu po stenách späť dole. Presne toto by chcel: aby som bola príliš rozptýlená a slabá nato, aby som dokázala čeliť tejto kríze.

Už mu nedovolím so mnou manipulovať. Saela ma potrebuje pokojnú a vyrovnanú.

Ona je na prvom mieste.

„S Cratosom ju tu takto nemôžeme držať navždy,“ povie mi Anassa, vnímajúc moje myšlienky.

„Dobre,“ poviem a myseľ sa mi vyjasní. „Musíme ju spútať.“

Vystriem plecia a aj Stark zjavne vycíti, že sa už nechcem vrhnúť k Saele, lebo uvoľní stisk.

„A potom ju musíme odviezť na nejaké bezpečné miesto,“ poviem Starkovi. „Niekam, kde nebude môcť ublížiť sebe ani ostatným, kým nezistíme, čo robiť.“

Zažmurkám, aby som si vyčistila zrak, a roztrasenou rukou si utriem líce. Napadlo mi riešenie, no nenávidím ho.

„Nemôžem uveriť, že to hovorím, ale myslím, že ju budeme musieť odviezť späť do žalára.“

Tie slová mi na jazyku zanechávajú odpornú pachuť. Predstava, že vrátim svoju sestru späť na to temné, desivé miesto, je strašná, no máme inú možnosť?

Otočím sa a pozriem na Helene a Grigoreho. Helene sa vrátila do tváre farba, ale Grigore ju naďalej ustarostene drží okolo pliec.

„Vy dvaja to budete držať v tajnosti. Nikomu nesmiete povedať, čo ste tu videli.“

Keď Stark počuje ľadový tón v mojom hlase, konečne ma úplne pustí. Zo straty jeho dotyku sa mimovoľne strasiem. Niekoľkými dlhými krokmi prejde cez celú miestnosť a ja bezmocne sledujem, ako otvorí truhlicu a začne sa v nej prehrabávať. Čoskoro vykročí späť ku mne, ale minie ma a pokračuje k Saele.

Stark prejde rukou po Cratosovom boku, potom si kľakne, chytí moju sestru za nohy, pritiahne ich k sebe a pevne ich

zviaže. Strieborné reťaze, uvedomím si, dosť silné nato, aby ju udržali. Všimnem si aj kus látky, ktorým jej chce zrejme zaviazať ústa.

Chytí jej tmavé vlasy, aby jej mohol založiť šatku medzi tesáky. Už len pri pohľade na to zúrim a prsty sa mi chvejú od túžby udrieť ho. Aj Anassa sa naježí a vyderie sa z nej tiché vrčanie. Cratos sa však nakloní dopredu a dotkne sa svojím ňufákom toho jej, aby svojej družke pomohol tú emóciu prekonať.

Hoci sa hnevám, zároveň som *vďačná*, pretože to treba urobiť a bohyňa vie, že ja sama by som to nikdy nedokázala.

Stále si nedokážem celkom priznať, že sa to naozaj deje. Že sa chystám zavrieť svoju sestru za mreže, ako keby bola nepriateľ.

Že sa vlastne naozaj *stala* nepriateľom.

Zabila by ma. Saela by ma zabila, nebyť tých reťazí okolo jej končatín.

Stark kývne na Grigoreho a obaja ju spoločne zdvihnú. Vrtí sa v ich náručí, vzpína sa proti pevným reťaziam, celá pokrytá krvou. So stiahnutým hrdlom odvrátim zrak.

Nemôžem sa na ňu takto pozerať, tak urobím to jediné, čo je teraz v mojich silách: krok za krokom vediem všetkých do žalára. Smerujeme do toho hlavného, nie na tajné miesto, kde držali Saelu a ostatné deti.

Zdá sa, akoby ma len pred pár hodinami Venna zaviedla do útrob hradu, kde som objavila svoju sestru v zajatí. Len pred niekoľkými hodinami sme plánovali, ako ju dostať von. Nikdy by mi nenapadlo, že ju zase uväzním.

Pohybujeme sa ticho, rýchlo, vyhýbame sa akejkoľvek pozornosti. Moje okolie je krutou napodobeninou môjho duševného stavu, schádzame stále hlbšie do tmy a zúfalstva.

Chodby vedúce do žalárov sú vlhké a pochmúrne, cez rozpukané kamene tu a tam presakuje roztopený sneh. Svietnikov

na stenách je čoraz menej. Napokon dorazíme k radu relatívne suchých, dobre osvetlených ciel.

V prvej sú barbarské hroty a na stenách pripevnené škripce. Rýchlo ju obídeme. Stark a Grigore sa zastavia pri dverách o dve cely ďalej a nazrú dnu. Stojím za nimi, moje oči si pomaly zvykajú na čoraz hustejšiu tmu.

Stark sa pozrie na mňa, čaká na rozhodnutie. Takmer nepostrehnuteľne prikývnem. Schvaľujem uväznenie mojej sestry. Opätovné uväznenie.

„Helene," poviem chrapľavo. Pozrie na mňa rozšírenými očami. „Choď nájsť vodcu Aldricha a pošli ho za nami."

Vodca Aldrich je najstarší vlčí jazdec v hrade a najskúsenejší vodca. Mal na starosti naše skúšky puta.

Bude mať nejakú predstavu, ako nám pomôcť. Ako to napraviť. Musí mať.

Oneskorene si uvedomím, že keby som chcela, mohla by som sa s Aldrichom spojiť cez myšlienky. Anassa povedala, že teraz sa môžeme spojiť so všetkými vlčími jazdcami, a on je predsa zo svorky Strategos; ja som jeho alfa. V tejto chvíli si však neverím, že by som dokázala komunikovať presne.

Helene sa rýchlo ukloní, zvrtne sa a vybehne zo žalára. Sledujem, ako mizne z dohľadu, a uvažujem, či jej rýchly odchod poháňa môj rozkaz, strach z mojej sestry alebo pochmúrne okolie.

Grigore niečo povie Starkovi. Ten prikývne, odhodlá sa a pustí Saelu. Moja sestra vrazí zviazané päste do Starkovej hrude, no on len zvraští tvár a otočí ju tak, aby ho už nemala ako trafiť.

Grigore prudko otvorí škrípajúce dvere cely a Stark vojde dnu a položí Saelu na lôžko. Nechá ju tam spútanú, pretože bez reťazí by sme pri nej riskovali životy. Len čo je Stark vonku, Grigore znova zabuchne dvere cely a vezme kľúč visiaci na krúžku na protiľahlej stene.

Štrngot kľúča zapadajúceho do zámky mi zvoní v ušiach.

Saela sa s námahou postaví a dotacká sa k mrežiam. Vrhne sa na ne svojím drobným telom a Grigore odskočí. Kov škrípe a rinčí.

Znova a znova sa vrhá proti mrežiam a ten zvuk mi trhá srdce. Keby som ju tak mohla *objať*, ako som to urobila, keď bola v kráľovej väznici.

Ak by som k nej však natiahla ruku, odtrhla by mi ju a vysala krv zo žíl.

„Prestaň," prosím slabým hlasom a urobím pol kroka dopredu. „Ublížiš si." Saeline divoké a zúfalé oči behajú sem a tam. Nikdy sa nestretnú s mojimi, ani len neberie na vedomie, že som k nej prehovorila.

Dievča, ktoré milujem, tam vôbec nie je.

Za chrbtom cítim Anassino teplo. Opriem sa o ňu a nechám sa ním obklopiť. Pomáha mi stáť, zatiaľ čo mi slabnú kolená.

Keď sa konečne objaví Aldrich, mám pocit, akoby som už ani nebola vo svojom tele.

Starší muž si prezrie scénu pred sebou, na moment ohromene otvorí ústa, no potom sa spamätá. Nepochybujem, že je na nás šokujúci pohľad.

Najmä na mňa, keďže som stále v tých smiešnych šatách a s korunou na hlave.

Aldrich sa chystá niečo povedať, ale ja urobím krok vpred a natiahnem ruku, aby som ho zastavila. Anassa mi pomôže pozbierať energiu, ktorá mi ešte zostala.

„Ako to mám urobiť?" spýtam sa jej rýchlo. Predtým to bola ona, kto si vymieňal myšlienky s Helene a Grigorem, ale viem, že teraz to musím spraviť ja.

„Nájdi v mysli rieku, ktorá ťa spája s vlčími jazdcami, a hľadaj ho medzi svorkou Strategos. Vytvor spojenie len s Aldrichom a uisti sa, že sa sústrediš iba naňho. Potom k nemu posuň svoje spomienky, ako keby si ich kládla na loďku plávajúcu po prúde."

Urobím, čo mi povie, a zároveň mu pritom položím ruku na zošúverené predlaktie. Keď na mňa uprie znepokojené oči, mu-

sím odvrátiť pohľad, aby som sa nezlomila. Kontakt s pokožkou pomáha upevniť naše mentálne spojenie. Sústredím sa a posuniem svoje spomienky k nemu.

Od námahy ma hneď rozbolí hlava a na čele mi vyrazia kvapky potu.

No funguje to.

Vysvetľujem mu všetko o svojom kráľovskom pôvode, o kliatbe, o tom, čo nám urobili. Ako Alistair Brightbane ukradol trón mojim predkyniam, ako využil svoj rod, aby si udržal kontrolu po celé tie storočia. Ako krvná kliatba Siphonov uzamkla pravdu. Ako mi Stark pomohol toto všetko odhaliť a ako Killian ušiel.

Vodca Aldrich padne na kolená. Ruky sa mu trasú, keď sa bez slov natiahne ku mne, vezme mi ruku a pritisne si ju na čelo.

Sťažka prehltnem. „Prosím, vstaňte. Prosím," nalieham naňho žalostne. „Aldrich… v tej cele je moja sestra. Musíme jej pomôcť."

Na tvári sa mu zračí pochopenie, ústa sa mu vykrivia v zmesi ľútosti a znechutenia. Musím odvrátiť pohľad.

„Určite jestvuje niečo, čo môžeme urobiť." Aj ja sama počujem, ako zúfalo to znie. „Nejaký spôsob, ako to napraviť, zvrátiť."

Stala som sa vlčou jazdkyňou, stala som sa *kráľovnou*, aby som ju zachránila pred Chmatákmi – alebo pred Killianom a jeho otcom, ako sa ukázalo. Urobím pre ňu čokoľvek.

Nemohlo to byť všetko nadarmo.

Aldrich chvíľu mlčí. Potom pozrie na Starka. Nie som až taká pohltená smútkom, aby som nepochopila, čo ten pohľad znamená.

Viem, na čo obaja myslia: neveria, že sa to dá zvrátiť. „*Prosím,*" nalieham znova. „Povedzte mi, čo mám robiť."

Aldrich prehltne. Zopne ruky a súcitne si ma premeria. „To hlavné, čo by Saele pomohlo, je ľudská krv. Čo najviac. Má neuhasiteľný smäd, a ak sa čoskoro neuspokojí, zabije ju to."

„Dobre," vyhlásim a zatnem zuby. „Tak bude piť zo mňa."

Stark podráždene tľoskne jazykom. „V žiadnom prípade. Nemôžeme si byť istí, že ťa v tomto stave celú nevysaje."

Opäť sa vo mne mieša nenávisť a mätúca vďačnosť.

„Možno…" ozve sa Aldrich váhavo, „možno by stačilo veľké zviera."

Prikývnem, zúfalo túžim vyskúšať čokoľvek.

„S Cratosom pôjdeme na lov. Prinesieme Saele losa," povie mi Anassa a ja sa rozochvejem od úľavy.

„Skúsme to," odvetím. Vlci sa otočia, rozbehnú sa späť cestou, ktorou sme prišli, a zmiznú za rohom.

A čo ďalej? Myseľ sa mi točí v kruhoch logických úvah, aby poskladala plán. Aké kroky musím podniknúť, aby som našla nejaké východisko?

Som Strategos, moja myseľ by *mala byť* schopná poľahky vytvoriť stratégiu. Veď je to jedna zo schopností našej svorky. Práve teraz som však príliš dezorientovaná, aby som sa vôbec dostala k tejto časti seba.

Napriek tomu viem, že bude dôležité kontrolovať celý príbeh okolo týchto udalostí.

Pozriem na vodcu Aldricha. „Vie už niekto, že Killian odišiel?"

Pokrúti hlavou. „Po tom, čo si zabila kráľa Cyrila, všetci šľachtici utiekli späť na svoje lénne panstvá, ale vlčí jazdci sú stále tu. Čakajú na rozkaz vyraziť na front. Ten môže vydať len ich nový vládca, takže očakávajú, že ráno dostanú správu od mladého Valtiera."

Ráno. Nebesá. Čoskoro bude ráno.

Moje telo doteraz poháňal iba adrenalín, a keď si náhle uvedomím, koľko času uplynulo, zahalí ma ťažká prikrývka vyčerpania. Pretriem si oči a snažím sa ich držať otvorené.

„Ja…" Zaváham a snažím sa rozpamätať, čo som chcela povedať. „V tom prípade sa so všetkými porozprávam ráno. Mali by ste si oddýchnuť."

Neuvedomím si, že sa nakláňam, až kým sa mi noha nezachytí o kameň v nemotornom, márnom pokuse udržať rovnováhu. Zvalím sa na Starkovu hruď, jeho mozoľnaté potetované ruky ma objímu okolo pliec.

Jeho dotyk ma nakrátko opäť preberie. Odstrčím ho a prudko zažmurkám.

„Choď si ľahnúť," povie drsne.

„V žiadnom prípade." Som príliš unavená aj na to, aby som naňho zagánila. „Neodídem od Saely."

Stark zafuní a prehrabne si vlasy. Prejde okolo mňa a zamrmle si čosi, čo znie ako „tvrdohlavá ženská". Aldrich a Helene sa vyberú za ním.

Saela sa trochu upokojila. Stále sa opakovane hádže o mreže, no teraz to už robí slabšie a neudiera si pritom hlavu. Jej oči nezaostrujú na nič, nič nevidia.

O pár minút neskôr ma z môjho utrpenia vytrhne hlasné škrabanie dreva o kameň. Stark dotiahne do žalára lôžko na spanie. Opráši ho a potom po ňom potľapká rukou, akoby sa ma snažil presvedčiť, že bude pohodlné.

Bez odporu sa naň zvalím. Som príliš unavená, aby som hľadala ďalší dôvod na hádku. Predsa som však odhodlaná zostať hore a strážiť Saelu, takže si ľahnem na bok, zatiaľ čo Stark sa posadí vedľa mňa a oprie sa chrbtom o kamennú stenu.

Vyčerpanie ma však nemilosrdne premáha. Oči mám príliš ťažké a bez ohľadu na to, ako veľmi sa bránim, viečka sa mi zatvárajú.

Ovládne ma ten známy vírivý pocit, ako keby som padala do sna. Otvorím oči, nechcem zaspať.

Už však nie som v žalári.

Som niekde v tme, v miestnosti plnej nekonečných tieňov a odtieňov sivej, bez podlahy, stien či stropu. Tiene víria okolo mojich nôh ako hmla.

Je to príliš skutočné na to, aby to bol sen. V panike zatajím dych.

Rozhliadnem sa na všetky strany, no vidím len nekonečnú šíravu.

„Konečne si tu, moje dieťa," prehovorí hlboký, desivý mužský hlas ozývajúci sa zo všetkých strán – ten istý, ktorý ku mne hovoril po celý čas. Hlas, ktorý mi povedal, aby som získala korunu. *Čí* hlas?

A odkiaľ prichádza? Zovrie mi žalúdok; niečo je veľmi zle.

Zvrtnem sa a hľadám zdroj, no stále nič nevidím. Tiene stúpajú nahor ako dym. Kvapkajú nadol ako stalaktity. Začnem sa chvieť.

Kde som? Otvorím ústa, aby som sa na to spýtala, no nevydám ani hláska.

„Si tu, no otvorila si dvere, ktoré nemôžeš zavrieť… a tak je tu aj on," povie mi ten hlas.

Hnevá sa na mňa, cítim to – nech je to ktokoľvek. Prebehne mnou záchvev strachu.

Tiene začínajú prudko víriť, krúžia okolo mňa a približujú sa. Vír temnoty sa sťahuje a sťahuje, až mi začne obopínať krk a dusiť ma.

Zakričím, prudko sa prebudím a lapám po dychu. Uvedomím si, že zarývam nechty do prične. Nie som si istá, ako dlho som nebola pri vedomí, ale Anassa a Cratos sa medzičasom museli vrátiť a zase odísť, lebo v Saelinej cele je zrazu mŕtvy los.

A ohromné more krvi, ktoré zafarbilo kamennú dlažbu.

Moja sestra spí schúlená na zemi, celú tvár a predlaktia má od krvi.

Zadržím vzlyky a posadím sa. Stark stále spí opretý o studenú stenu, hlavu má zaklonenú. Nemôže to byť pohodlné.

Presuniem sa a kľaknem si k nemu. Husté tmavé mihalnice sa mu chvejú, keď sníva.

Natiahnem ruku, aby som sa ho dotkla. Len aby som ho zobudila, hovorím si.

No prv než to stihnem urobiť, hlavu mi prebodne ostrá bolesť. Zasyčím a chytím sa za spánok, kde to bolí najviac. Je to prenikavý pocit, akoby mi tam niekto pomaly vtláčal ihlu, hlbšie a hlbšie, centimeter po centimetri.

A keď je už dostatočne hlboko, zrazu to začujem.

Jeho.

„Dobré ráno, vlčí jazdci,“ povie Killian.

Jeho hlas by som spoznala kdekoľvek. Kedysi mi šepkal do ucha na hebkom vankúši. Teraz je skreslený, ale stále hladký a krásny.

Hoci on sám nie je vlčí jazdec, z nejakého dôvodu má prístup k nášmu tichému toku komunikácie. Hovorí so mnou telepaticky. Čo to má, dočerta, znamenať?

Stark okamžite otvorí oči. Znepokojený výraz na jeho tvári mi napovedá, že to počuje tiež.

Killianov hlas v našich hlavách opäť prehovorí.

„Vo vašich radoch je uzurpátorka.“

2

MERYN

Je takmer nemožné osloviť všetkých vlčích jazdcov naraz.

Pokiaľ viem, túto schopnosť majú len dvaja ľudia: zvrchovaná alfa Siegrid Therionová… a zrejme aj ja. Ako však Killian rozpráva, rastie vo mne zlovestná istota: oslovuje všetkých vlčích jazdcov v celej Nocturne.

Pohľad mi skĺzne na zásnubný náramok, ktorý mi nasadil na zápästie; v rubíne stále víria tmavé tiene. Je to tak odvtedy, čo vo svojich komnatách čerpal z mojej mágie. A stále tu je ten pretrvávajúci pocit, že niečo nie je v poriadku.

Časť mojej sily je odo mňa odrezaná, uväznená v nejakom zvrátenom kúzle, ktoré je votkané do tohto náramku.

Čokoľvek robí, robí to pomocou *mojich* síl, kradne *moju* mágiu.

„Bohyňa bez tváre ma odmenila za moju vernosť vlčím jazdcom a kráľovstvu a požehnala ma schopnosťou komunikovať prostredníctvom vašich pút,“ pokračuje Killian s ľahkosťou.

Nedokážem sa ubrániť smiechu.

Také sračky a navyše úplne predvídateľné. Bude klamať všetkým vlčím jazdcom, rovnako ako klamal mne.

Líca sa mi rozpália od hnevu, zúfalo trhnem náramkom na zápästí, no ten sa znovu len viac utiahne a ja zvraštím tvár od bolesti. Vtom mi hlavou prebehnú obrazy.

Prekvapene si uvedomím, že mi posiela svoje spomienky cez puto, presne ako ma to učila Anassa.

Som v nich ja, strieborné vlasy sa mi lesknú a tvár mám od krvi z bitky pri záverečnej skúške. Anassa sa týči za mnou, keď uchopím meč hrôzy, kráľov meč s vlčou rukoväťou, ktorý ovláda zlovlkov. S tvárou skrivenou do hrozivej grimasy sa zaženiem a nemilosrdne zotnem kráľovi hlavu.

Moje skutočné ja v tej chvíli cítilo pulzujúci adrenalín a hrdosť, ale teraz sú tieto pocity zatienené Killianovými – tými predstieranými, ktorým máme uveriť.

Premkne ho studená hrôza. Bolesť, žiaľ trhajúci srdce a des.

Vízia sa mení na ďalšiu spomienku. Sme v Killianovej izbe. Pritláčam ho k zemi, sedím obkročmo na ňom, zatiaľ čo on sa podo mnou krúti a vydesene sa vzpiera. V doširoka otvorených gaštanových očiach mám divoký pohľad. Opäť zdvihnem meč hrôzy a priložím mu ho ku krku.

Killian vysiela svoje spomienky na pálčivú bolesť, keď sa mu čepeľ zareže do jemnej pokožky. Srdce mu vystrašene búši, keď hľadí na desivú ženu pred sebou, ženu, ktorej uveril, a to bola chyba.

Ženu, ktorá vôbec nebola taká, ako sa zdalo, a ktorá konečne odhalila svoje skutočné, ohavné ja. Je to, ako keby vzal môj vlastný pohľad naňho a obrátil ho proti mne.

V oboch spomienkach som nespochybniteľne záporná postava. Aj ja by som sa nenávidela, keby bol toto môj jediný kontext.

Vízia sa skončí a ja sa vrátim späť do žalára. Stark zachytí môj pohľad. Tvári sa vražedne, jeho potetované ruky zovreté v pästiach volajú po čine.

„Meryn Cooperová ma vyhnala zo Sturmfrostu a zmocnila sa trónu,“ pokračuje Killian.

Krv mi vrie. Killian pozná pravdu rovnako dobre ako ja: nie som žiadna Cooperová. Som kráľovná Sturmfrostu. A získam späť dedičné právo, ktoré jeho rodina ukradla mojej.

„Je nebezpečná, labilná, je to nepriateľka Nocturny. Tejto pomätenej poddanej neradno dôverovať.“

Vydám zo seba pridusený vzlyk. Chcem veriť, že mu to nikto nemôže zožrať, ale aj *ja* som mu kedysi dôverovala. Navyše je v jeho víziách aj zrnko pravdy, pred ktorou sa nemôžem skryť.

Všetky tie veci som naozaj urobila a vyzerala som pritom desivo.

Lenže on je zasraný *Siphon*.

„Zriaďujem pevnosť na západe a budem zhromažďovať sily, aby som znovu získal svoj trón. Vyzývam každého, kto verí v pravdu a spravodlivosť, aby sa ku mne pridal. Spoločne vrátime Nocturne jej právoplatnú slávu.“

S tými slovami spojenie ukončí a násilne uzavrie kanál, ktorý otvoril.

„Pravdu a spravodlivosť?!“ zakričím a moje slová sa rozľahnú po takmer prázdnom žalári. Uvoľním päste a zistím, že mi nechty vyryli do dlaní polmesiace, z ktorých mi takmer tečie krv.

Moja myseľ je úzko prepojená s prúdom emócií vlčích jazdcov. Ich reakcie sa valia z celej Nocturny vo vlnách šoku, úžasu a zmätku.

Doriti.

Znova pozriem na Starka. „Musím k nim prehovoriť. *Hneď.*“

„Áno,“ odvetí prosto.

„Ale ja…“ Pozriem sa na seba. Stále mám na sebe tú zasranú róbu, do ktorej ma navliekol Killian. *Tú istú*, akú som mala v spomienke, ktorú práve všetkým ukázal.

Je to uniforma *labilnej*, *pomätenej* ženy. Nechcem tú lož ďalej kŕmiť.

„Vyzeráš…“ začne Stark, no potom sa náhle zastaví a stisne plné pery do úzkej čiary. Premeria si ma pohľadom, v očiach mu víria temné a nečitateľné emócie.

Zdvihnem hlavu. „Ako?“

„Si dostatočne reprezentatívna,“ povie stroho. Musel pochopiť dôvod môjho váhania. „Ak budeme zbytočne otáľať, vznikne priestor na pochybnosti.“

Sťažka preglgnem a prikývnem. Potom sa zhlboka nadýchnem a vydýchnem. Musím si len pripomenúť, že pravda je na *mojej* strane, nie na Killianovej. A aj ja mám pár usvedčujúcich spomienok, ktorými sa môžem pochváliť.

„*Anassa*,“ oslovím svoju vlčicu v duchu. *„Môžeš kontaktovať všetkých vlkov, ktorí sú tu na hrade, a postarať sa, aby ich jazdci prišli do arény? Daj im vedieť, že mám pre nich odpovede.“*

Toto by som mohla zvládnuť. Nie som si však istá, ako sa spojiť s ostatnými ľuďmi, ktorí sú fyzicky tu v Sturmfroste – a keby som siahla príliš ďaleko po spojení, mohol by ma Killian počuť?

Po chvíľke ticha Anassa odvetí: „*Vybavené.*“

Pohľad mi zaletí k schúlenej a spiacej Saele. Vyzerá tak drobno a bezmocne, hoci pravda o jej existencii je rozprskaná po celej cele. Nechať ju tam osamote, hoci len na chvíľu, je ako dýka v mojom bruchu. Je to *nesprávne*.

Už druhýkrát mám pocit, že Stark mi číta myšlienky. „Helene a Grigore na ňu dohliadnu, kým budeš preč. Nič sa jej nestane. Sľubujem.“

Hlas má strohý a vecný, a predsa sú jeho slová také nežné. Zmôžem sa však iba na to, že napäto prikývnem.

Nechcem Saelu opustiť, ale ak teraz neodídem, Killian zničí aj zvyšok môjho sveta.

V aréne je ticho, no prisahala by som, že ozveny môjho búšiaceho srdca otriasajú okolitými stenami.

Stark po mojej ľavici stojí priamo a rozhodne, akoby ho stovky očí, ktoré sa na nás upierajú, ani v najmenšom netrápili. Anassa a Cratos sa týčia po našich bokoch a pozorne sledujú ľudí zhromaždených pod nami.

Prichádzajú vlčí jazdci a ja sa snažím v hlave rozohnať obraz posledných čistiek, ktoré nariadil kráľ Cyril z toho istého pódia, kde teraz stojím. Obraz krvi tečúcej z rán, keď sa kadeti obrátili proti sebe. Nahnevanej, červenej a nespravodlivej.

Zovrie mi žalúdok. *„Chcem skoncovať so všetkým zbytočným zabíjaním,“* poviem v duchu napoly sebe, napoly Anasse. Jej súhlas je ako upokojujúce bzučanie v zadnej časti mojej hlavy. Sú tu prevažne čerstvo vycvičení kadeti, hoci sa k davu pridali aj niektorí vlčí jazdci, ktorí prišli na promóciu. Títo skúsení vojaci a vojačky stoja vo formácii, ale mladí bojovníci sa väčšinou motajú v skupinkách.

Kútikom oka zazriem Jonahove tmavé vlasy s červenými pruhmi. Stojí v hlúčiku svojich úskočných priateľov a potichu sa rozprávajú. Každý z nich má ruku položenú na rukoväti meča alebo dýky.

Keď zdvihne zrak, v jeho pohľade je ostrý lesk, ktorý ma znepokojuje. Máme medzi sebou konflikt už od výstupu na horu, kde zaútočil na Izabel, a odvtedy nikdy nevynechal jedinú príležitosť, ako mi ublížiť.

Aj Anassa si všimla jeho skupinku a telo jej vibruje tichým vrčaním, no zatiaľ sa netvária, že by sa chceli pohnúť smerom k nám.

Po obvode arény nervózne postávajú a nepokojne sa vrtia hradní sluhovia. Stark nariadil, aby sa zhromaždilo aj všetko služobníctvo, aby zaistil čo najväčší počet svedkov toho, čo sa tu udeje, nech už to dopadne akokoľvek, no ešte stále prichádzajú nejakí oneskorenci.

Stáť tu na pódiu je ťažké. Cítim sa ako podvodníčka. Ako by som sa mohla cítiť inak?

Ešte pred pár mesiacmi som si myslela, že som obyčajná poddaná. V mnohých ohľadoch stále *som* obyčajná poddaná. Šaty mám zašpinené zo žalára, vlasy strapaté a oči určite červené od nedostatku spánku a nekonečného plaču.

Trochu poddaná, trochu vlčia jazdkyňa, trochu kráľovná, ale po celý čas *troska*. Predsa som však tu. Musím tu byť. Musím byť *viac*, než som.

„Musíš, takže budeš,“ povie mi Anassa a pripomenie mi, čo povedala v deň, keď som sa nečakane stala alfou svorky Strategos.

„Musím, takže budem,“ súhlasím.

Stark vykročí dopredu a podá mi amplión. Uchopím ho do mierne rozochvenej ruky.

Počas poslednej pol hodiny, odkedy som opustila žaláre, ma Anassa trénovala, ako osloviť všetkých vlčích jazdcov. Musím vyslať zložitú správu – vrátane spomienok – *tisíckam* ľudí po celej Nocturne. Som pripravená na to, že to bude namáhavé, no viem, že to zvládnem.

Pretože ak Killian dokázal osloviť všetkých pomocou mojej mágie, dokážem to tiež.

Horkosť je zjavne silným hnacím motorom.

Po niekoľkých pomalých nádychoch zavriem oči a vyšlem svoje vedomie von. Moja myseľ najprv plynie po známych prúdoch. Anassa. Moja svorka. Moji ľudia. Stark, čo je zvláštne.

Kanály, ktoré som používala predtým, sú otvorené, jasné. Za nimi však cítim ďalšie mysle, ktoré akoby boli zahalené nízkou hmlou visiacou nad hladinou jazera. Silnejšie zažmúrim oči a zatlačím. Po krátkom okamihu odporu bariéra povolí a pustí ma ďalej.

Vtekám do myslí ostatných vlčích jazdcov stojacich podo mnou, rozlievam sa aj za steny arény. Ak je Killian niekde tu v tomto spojení… necítim ho.

Je to takmer príliš ľahké. V mojom vnútri je obrovské more mágie a každá myseľ vlčieho jazdca je ako rieka tečúca z jej prameňa. Musím sa len sústrediť na svoju mágiu a nasledovať prirodzený prúd vedúci k nim.

Áno, nadviazať spojenie je ľahké – je však neuveriteľne vyčerpávajúce udržať ho, najmä keď to všetko začne prúdiť späť ku mne a ja sa v tom začínam topiť.

Je to závratné, a rovnako ako keď som posielala svoje spomienky Aldrichovi, na čele sa mi začínajú tvoriť kvapky potu.

Potom prichádzajú mysle vlčích jazdcov z väčšej vzdialenosti, bojom ostrieľaní veteráni na fronte, unavení, nahnevaní a netrpezliví. Trochu sa zakolíšem a zo všetkých síl sa snažím udržať kanály otvorené.

Vtom ucítim ruku na chrbte. Podopiera ma a tlačí do vzpriamenej polohy. Stark.

Prehltnem a zaujmem širší postoj, aby som mala lepšiu stabilitu. Keď otvorím oči a zdvihnem amplión, aby som prehovorila, Anassina myseľ sa vrhne vpred a stretne sa s mojou. Slová sa zhromažďujú v mojom vedomí a Anassin vplyv ich tlačí von ako lode plávajúce po každom prítoku vlčích jazdcov.

Takáto vodkyňa chcem byť. Priama. Úprimná.

„Chcem sa vyjadriť k tomu, čo ste všetci počuli pred chvíľou od Killiana. Zaslúžite si poznať pravdu. Áno, zabila som kráľa Cyrila," poviem nahlas, aby to počuli aj sluhovia, no zároveň opakujem slová aj vo svojej mysli a vysielam ich všetkým jazdcom.

Tí vlčí jazdci, ktorí neboli na promócii, okamžite reagujú ďalším šokom a zmätkom, ktoré sa ku mne vracajú ako vlny.

„Zabila som ho, no mala som na to dôvod. Nebol tým človekom, za ktorého sme ho považovali. V skutočnosti to vôbec nebol *človek*. Moje činy nepoháňalo šialenstvo, ale svedomie."

Zhromažďujem obrazy, o ktorých viem, že dokážu moju úprimnosť. Na rozdiel od Killiana ich nemusím skresľovať a upravovať, aby som zdôraznila svoje posolstvo. Pravda stačí.

Ukážem im všetko.

Deti za mrežami, vystrašené a zanedbané. Saelu, plačúcu a naťahujúcu sa ku mne zo svojej cely. Killianovo priznanie, že on aj jeho otec sú v skutočnosti Siphonovia, chodiace schránky pre Alistaira Brightbanea. Spôsob, akým Killianove tesáky zažiarili v jeho odpornom úsmeve.

Ukážem im spomienku na temnú mágiu, ktorá okolo nás vírila, nakláňala sa ku mne a potom späť k nemu, keď použil moju mágiu na útek.

Účinok je okamžitý. V aréne sa ozývajú výkriky a zvolania. Starší vlčí jazdci sa dajú do pohybu, rozpustia formáciu, aby sa zhromaždili v malých skupinkách alebo išli k svojim vlkom. Bojovníci a vlci sa stiahnu do svojich kútov arény, aby to spracovali a poradili sa.

Ich pocity explodujú v mojej mysli, keď udržiavam mentálne spojenie.

Hnev. Ohromenie. Hrôza. Smútok.

Zamestnanci hradu, ktorí nevideli to, čo som ukazovala ostatným, sa zmätene rozhliadajú po tom chaose. Hovorila som rýchlo, lebo som im sľúbila odpovede.

„Volám sa Meryn Sturmfrostová. Som potomkyňa kráľovien Sturmfrostu, pôvodných vládkyň Nocturny. Moju rodinu pripravil o jej právoplatné miesto na tróne Siphon menom Alistair Brightbane."

Ďalšie spomienky. Starobylá koruna, ktorá mi teraz sedí na hlave. Kniha zo Starkovej zbierky, podrobne opisujúca kráľovský rodokmeň. Denníky mojej matky s jej tajomnými kresbami.

„Alistair Brightbane prechádzal z tela do tela po celé generácie kráľov, používal krvnú mágiu, aby udržal svoju moc a vymazával spomienky na skutočnú kráľovskú líniu. Cyril a jeho syn Killian sú Alistairovi potomkovia, komplici a jeho nositelia a služobníci."

Po týchto slovách sa aréna opäť ponorí do ticha. V mojej hlave je však stále hluk. To, čo cítia vlčí jazdci… je to chaos. Aj keď spracúvajú moje spomienky a slová, mnohí sa stále bránia.

Moje spojenie s komunikačnými kanálmi bliká a praská, keď sa niektoré mysle búria proti mne, proti mojej moci. Niektorí jazdci vytvárajú bariéry, ktorými sa ma inštinktívne snažia vytlačiť, rovnako ako som to robila ja s Anassou.

Prudko sa nadýchnem a s námahou proti tomu bojujem. Podarí sa mi spojenie udržať, hoci miestami je oslabené, ako keby to bola len tá najtenšia niť. Vlčí jazdci po celom kráľovstve proti mne bojujú a odmietajú tú strašnú pravdu.

Môžem im to mať za zlé? Uverila by som tomu, keby som to všetko nevidela na vlastné oči? Pohľad mi skĺzne k Anasse a tá ma cez naše spojenie uistí.

„Neboj sa. Ja sa za teba u vlkov postavím,“ povie.

Zatnem zuby a sústredím sa na prúd komunikácie vo svojom vnútri. Z toľkého úsilia mi začne opäť pulzovať v spánkoch.

Snažím sa načerpať čo najviac sily z Anassinej podpory a skúsim inú taktiku. Niečo, vďaka čomu by mohli pochopiť, že nie som tá šialená žena, za ktorú ma Killian vydáva.

„Môžeme mať lepšiu Nocturnu,“ poviem nahlas a zároveň v mysli všetkým, ktorí ma počúvajú. „Nemusíme byť svedkami toľkej smrti počas vlčej selekcie. Občania môžu mať dostatok jedla, môžu byť schopní uživiť svoje rodiny. Chcem… Chcem to všetko napraviť.“

Slová, ktoré zo mňa vychádzajú, znejú zmätene a nepresvedčivo. Nikdy som však nevynikala vo verejných prejavoch.

„Chcem byť spravodlivá kráľovná, na ktorú môžete byť hrdí. Budem… budem počúvať, čo ľudia potrebujú. A urobím všetko, čo bude v mojich silách, aby som sa k vám správala tak, ako sa patrí.“ Každé slovo znie trápnejšie ako to predchádzajúce a ozýva sa v napätom tichu.

„Dajte mi šancu a dokážem, že som oddaná Nocturne. Dovoľte mi, aby som sa pokúsila byť vodkyňou, akú si naša krajina zaslúži."

Vyčerpaná a bez nápadov preruším spojenie s vlčími jazdcami prudkým mentálnym *trhnutím*, ako keby sa náhle pretrhlo rozstrapkané lano. Je to otrasné a nesmierne únavné. Ostatní vlčí jazdci sa pri mojom neelegantnom použití sily trochu myknú a ja so zvraštenou tvárou čakám, aká bude ich reakcia.

Ticho. Potom tlmený šepot, jazdec s jazdcom, človek s človekom.

„*Aby bolo jasné*," ozve sa prísny hlas zvrchovanej alfy Siegrid, oslovujúci všetkých vlčích jazdcov rovnakým spôsobom, ako som to urobila ja, ibaže z nejakého miesta vzdialeného mnoho líg, *„moja rodina a ja sme prisahali, že budeme chrániť korunu, a uznávame Meryn Sturmfrostovú za legitímnu dedičku trónu. Ako vaša zvrchovaná alfa očakávam, že tú istú lojalitu preukážu všetci skutoční vlčí jazdci*."

S úľavou vydýchnem.

Hoci je práve na fronte, jej slová budú dôležité pre všetkých vlčích jazdcov tam aj tu. A ako zvrchovaná alfa by ona a jej vlk teoreticky mohli prikázať všetkým jazdcom, aby ju nasledovali.

Verím, že ja by som to teoreticky mohla urobiť tiež. Kráľ Cyril by to nepochybne dosiahol pomocou meča hrôzy.

Lenže tým, že to Siegrid predostrela ako povzbudenie a nie ako priamy rozkaz, dala našim ľuďom niečo, čo už veľmi dlho nemali. Niečo, čo pre nich chcem tiež: slobodnú vôľu.

Môžem len dúfať, že to bude stačiť.

Dlhú a rozpačitú chvíľu sa nikto v aréne nepohne. Rozhliadam sa vôkol seba, neistá, čo môžem očakávať ďalej, a môj namáhavý dych pateticky znie do ticha.

Vodca Aldrich sa pohne ako prvý. Oddelí sa od skupiny starších vlčích jazdcov a pomaly kráča so zdvihnutou hlavou ku mne.

Zastane bokom od davu, klesne na jedno koleno a ukloní sa mi. Jeho vlčica ho nasleduje, skloní hlavu a zavrie oči.

Potom Aldrich povie: „Sľubujem ti vernosť, kráľovná Meryn.“ Pri týchto slovách sa mi do očí nahrnú slzy, ktoré sa snažím zadržať. Keď počujem, ako ma nahlas nazýva kráľovnou… tento okamih mi v mysli zamrzne ako kryštáľ a viem, že naň nikdy nezabudnem.

Moje priateľky, dvojčatá Izabel a Venna, vystúpia ako ďalšie spolu so svojimi zlovlkmi. Silno si zahryznem do spodnej pery, aby sa mi slzy nevrátili. Obidve mi zasalutujú, potom si kľaknú vedľa Aldricha a ich vlci sklonia hlavy na znak úcty. Tomison a Nevah a ich vlci dievčatá nasledujú.

Spočiatku je to zvláštne vidieť ich takto. Učili ma bojovať. Opíjala som sa s nimi. Prežili sme to spolu. A oni sa mi *klaňajú*.

Ich viera vo mňa mi napĺňa hruď bolestivým a zároveň utešujúcim spôsobom.

Napätie v aréne je stále husté, všetci čakajú, čo urobia ostatní. Znovu počujem Anassino vrčanie a cítim, ako sa jej myseľ sústreďuje, ako sa proti niečomu napína – predpokladám, že komunikuje so svojimi vlkmi.

Vzápätí zvyšok kadetov Strategosu vykročí vpred, po jednom či dvoch pároch. Striebristobieli vlci sa skláňajú, ich jazdci si kľakajú vedľa nich.

Táto hromadná podpora mnou prechádza ako vlna tepla. Dokonca aj Anassa stojí o niečo vzpriamenejšie, keď sa spolu dívame na zástup vlkov a jazdcov Strategosu, ako uznávajú pravdu, ktorú som sama sotva stihla spracovať.

Som právoplatnou vodkyňou vlčích jazdcov a celej Nocturny.

Potom vystúpia z davu zvyšní inštruktori skúšok a hŕstka Kryptosov nasledovaných niektorými jazdcami Daemosu a Phylaxu.

Neuniklo mi však, že to ani zďaleka nie je väčšina. Skupinky starších jazdcov stále stoja bokom, rozprávajú sa me-

dzi sebou tichými hlasmi alebo mlčky komunikujú so svojimi vlkmi.

Sluhovia sa zhlukujú blízko východov z arény, obozretne všetko sledujú alebo sa v tichosti vykrádajú. Nemôžem im však vyčítať, že sa nechcú priblížiť k tomuto obrovskému zhromaždeniu vlkov a jazdcov, bez ohľadu na ich lojalitu.

Niektorí kadeti tiež váhajú. Mnohých z nich som videla desiatky ráz, dokonca som s nimi bojovala v tejto aréne, ale nikdy som s nimi skutočne nehovorila ani som s nimi nemala žiadnu inú interakciu.

Zasraný *Killian*. Strávila som s tým falošným sviniarom toľko času, ktorý som mohla radšej venovať spoznávaniu ostatných kadetov. Teraz sa musím o to viac usilovať, aby som ich dostala na svoju stranu.

„Teraz, keď si konečne usúdila, že stoja za to,“ pokarhá ma Anassa ironicky a ja si uvedomím, že som vysielala svoje myšlienky k nej.

„Máš pravdu,“ prisvedčím s povzdychom. *„Na svoju obranu však musím povedať, že by som možno venovala väčšiu pozornosť budovaniu podpory, keby som vedela niečo viac o tom, čo sa chystá.“*

Anassa majestátne zafuní a neodpovie.

„Prosím, vstaňte!“ zvolám, keď si uvedomím, že niektorí vlčí jazdci sú stále v úklone. „Viem, že pravda o rode Valtierovcov je šokujúca a je to všetko veľmi čerstvé a nečakané. Ak mám byť úprimná, stále sa snažím zistiť, čo to presne znamená. Dúfam, že sa môžem spoľahnúť na vašu pomoc a spoločne zaistíme pokojnú zmenu.“

Po mojej pravici sa náhle čosi pohne. Otočím sa práve včas, aby som videla, ako sa Jonah na svojom zlovlkovi prediera skupinou mojich kryptoských stúpencov.

„Mala by si vysadnúť na mňa,“ varuje ma Anassa, ale ja zavrtím hlavou.

„Nechcem nič eskalovať,“ trvám na svojom. *„Dnes sa tu nemusí odohrať žiadny boj.“*

Anassa švihne chvostom, no nechá to tak.

„Nie si nič viac ako obyčajná klamárka z ulice," zavrčí Jonah.

Otvorím ústa, aby som sa bránila, ale on sa obráti k davu, tyran pred publikom.

„Naozaj všetci necháte túto *kráľovrahyňu* ukradnúť trón Nocturny? A čo naša posvätná misia vlčích jazdcov chrániť kráľa a krajinu?"

Jonah a jeho vlk prechádzajú sem a tam a zjavne si vychutnávajú, ako sa všetky oči odrazu upierajú len na nich.

„Tvrdí, že náš princ je Siphon. Že jeho otec, kráľ Cyril, bol tiež Siphon. Ak by to bola pravda, prečo by sa zo všetkých síl usilovali eliminovať hrozbu Siphonov na našom juhu? Sme vo vojne s Astreonou už storočia, a to s plnou podporou kráľov!"

Otočí sa a upriami tvrdý pohľad priamo na mňa.

„Nie. Oveľa väčší zmysel dáva, že táto namyslená fľandra sa skrátka chce stať kráľovnou a žiť si v luxuse namiesto toho, aby bojovala za svoju krajinu. Lenže po tom, čo sa pomiatla a zabila nášho kráľa, by ju už princ Killian nechcel. A keďže je to pomstychtivá suka, teraz sa zo všetkých síl usiluje ukradnúť to, čo právom patrí princovi Killianovi. *Kráľovi* Killianovi."

Zatajím dych, keď vidím, ako ho ľudia *počúvajú* – veria mu, alebo sa rozhodli mu veriť. Vložil sa do situácie, ktorá sa ho vôbec netýka, vytvoril si svoju verziu, ktorá mu vyhovuje. Lenže prečo?

Pretože je pomstychtivý narcista.

Frustrovane sa rozhliadnem okolo seba a snažím sa vymyslieť niečo, *čokoľvek*, čo by som mohla urobiť, aby títo ľudia uverili pravde.

Akú váhu by teraz mali moje slová alebo činy, ak si všetci myslia, že som klamárka a zradkyňa? Ak viac veria mužom, ktorí tu držia moc už storočia, a nie sú ochotní počúvať ženu z chudobnej štvrte?

Ozve sa škrípanie kovu, keď Jonah obratne vytasí meč z pošvy a zdvihne ho vysoko nad hlavu.

V návale prudkej paniky sledujem, ako otvorí ústa a chystá sa obrátiť môj ľud proti mne.

„Skutoční Nocturnčania, ku mne! Smrť uzurpátorke!“

3

MERYN

Udeje sa milión vecí naraz.

Inštinktívne zaborím ruky do Anassinej srsti a vyšvihnem sa na jej chrbát. Moji priatelia zosúladia svoje pozície. Izabel, Tomison a zvyšok Strategosov sa automaticky zoskupia do obrannej formácie okolo plošiny.

Venna sa oddelí a obíde nás v tesnom oblúku. Jej vlčica Skaia prikrčí zadné nohy a vyskočí na pódium vedľa mňa.

„Alfa Stark!“ zakričí Venna a divoko gestikuluje smerom k niečomu za mnou. Stark a ja sa zvrtneme.

Za nami sa zjavila staršia žena z Kryptosu. Jej vrčiaci sivý zlovlk sa vrhne vpred a ja rýchlo vytasím meč hrôzy a pripravím sa na úder.

Lenže namiesto toho, aby zaútočili na mňa, sa vlk a jazdkyňa prikrčia k úderu na Anassu. Vrazia jej do predných nôh a obe nás zhodia na zem.

Pri páde rýchlo zoskočím z Anassinho chrbta, aby ma nechtiac nerozdrvila. Tvrdo dopadnem na pódium, až to zapraská, svet sa zatočí a moja ruka pustí meč. Zakryjem si tvár rukami,

spravím dva kotrmelce a zrazu už podo mnou nie je vôbec nič. Letím vzduchom a spadnem z pódia tvárou do prachu. Zastonám a prevrátim sa na chrbát.

Krúti sa mi hlava. Snažím sa načiahnuť k tým temným tieňom, ktoré poháňajú môj hnev, no odrazu sú akési slabé a vzdialené. Pád ma oslabil.

Obloha tmavne a ja žmurkám a bojujem s bezvedomím. Potom sa čierne more zhmotní do vrčiacej tmavej srsti a stelesneného násilia: Cratos a Stark.

Cratos pristane priamo predo mnou, aby ma chránili spredu. Anassa je stále hore na plošine, krčí sa v obrannej pozícii a jednu labu má majetnícky položenú na rukoväti meča hrôzy.

Omámene si uvedomím, že som pri páde stratila korunu Sturmfrostu. Ruka mi vyletí k spánku…

„Tam!“ Anassino vrčanie v mojej hlave preruší tú myšlienku.

Žena z Kryptosu a jej vlk sú zrazu pred Starkom, len niekoľko krokov napravo. Použila svoju kryptoskú silu, aby zamaskovala ich presun pred zrakmi všetkých.

Jej kontrola je ohromujúca – nechápem, ako sa dá na takom svetlom a otvorenom priestranstve tak dobre skryť. Čo sa to deje? Je to len preto, lebo je staršia?

Alebo sa stalo niečo, vďaka čomu je mágia… silnejšia?

Načiahnem sa po meči a zaujmem bojovú pozíciu.

Jazdci Kryptosu však opäť urobia niečo neočakávané. Namiesto toho, aby sa vrhli na mňa, obídu ma širokým oblúkom. Žena vytasí krátku kopiju a prebodne ňou čosi, čo sa leskne v prachu.

Potom sa rozbehnú preč.

Moja koruna, uvedomím si a zovrie mi žalúdok. *Doriti.* V žilách mi šepká temnota, no znovu je to len slabý šepot.

So Starkom sa na seba pozrieme a ja na nevyslovenú otázku v jeho pohľade len krátko prikývnem. „Získaj ju späť.“

„Moja kráľovná," odvetí a vzápätí s Cratosom vyrazia vpred tak rýchlo, že ich sotva vidím.

Anassa zoskočí z plošiny a ja na ňu opäť vysadnem a spojím sa s ostatnými Strategosmi, aby sme zhodnotili situáciu. Stále som otrasená po páde a snažím sa príliš nemrhať silami na opätovné nadviazanie kontaktu s jazdcami mimo mojej svorky.

„Jonah dal po obvode rozmiestniť niekoľko tímov," povie Nevah. *„Pozrite, tam, tam a tam."* Ukazuje dýkou a zároveň cez puto premieta obrazy. *„Strážia vchody a východy."*

Porozumenie svorky o situácii na mieste sa zjednocuje, nápady a aktualizácie prúdia z tucta rôznych myslí naraz.

„Tamtá skupina ide priamo na nás," zakričí Izabel cez puto a všetci sa pozrieme na skupinu vlkov smerujúcich k Jonahovi: sú to zväčša bývalí kadeti, ktorí sa okolo neho motali počas celého výcviku. Znepokojuje ma však, že je medzi nimi aj pár starších jazdcov.

„Aj tam zľava!" dodá Nevah a vedie skupinu popri tej strane pódia. Všetci využívame drevenú konštrukciu za chrbtom ako dodatočnú ochranu.

„Zoskupte sa!" zavelím a vrátim sa do bojového režimu. Naša skupina je o niečo väčšia ako Jonahova, no nie oveľa.

No aj tak, čo to má, kurva, znamenať? Ako to, že je to takmer vyrovnaný boj?

Uvedomím si, že mnohí vlčí jazdci v aréne stále váhajú. Možno čakajú, ako dopadne tento súboj, než si vyberú stranu.

Stisnem pery.

Vo vzduchu iskrí známe napätie, ten nepríjemný bzukot energie, ktorý sa objavuje tesne pred krviprelievaním. Z Anassinho chrbta vidím, že to vnímajú aj hradní sluhovia. Ich pohľady lietajú medzi dvoma znepriatelenými frakciami vlčích jazdcov. Vedia, čo sa tu stane.

Začnú sa hrnúť späť do hradu, preč od chaosu a násilia, ktoré čoskoro prepukne. Jonahove jednotky ich bez problémov pustia

cez východy. Dobre. Nikto iný nemusí byť svedkom tohto šialenstva.

Strategosovia a ostatní lojálni jazdci sa zomknú tesnejšie okolo mňa. Pohľadom hľadám Starka a Cratosa. Takmer dobehli tú ženu z Kryptosu, no stále má pred nimi náskok a rúti sa k východu strážanému Jonahovými ľuďmi.

Stark mieri priamo na čakajúcu líniu nepriateľov.

„Nestrachuj sa o nich,“ zahriakne ma Anassa. *„Robia to, odkedy si bola ty len malé šteňa. Priprav si meč!“*

Vrhne sa na nás prvá skupina útočníkov. Viacerí sú ozbrojení dlhými kopijami. Museli rátať s tým, že k tomu dôjde, keď si ich priniesli. Hajzli. Trochu sa rozostúpime, aby sme sa vyhli tým nebezpečným zbraniam, ktoré by mohli prebodnúť našich vlkov.

Anassa vyrazí vpred a zahryzne sa do jednej z kopijí, zatrasie hlavou a do vzduchu vyletia úlomky dreva. Jazdec kopiju prezieravo pustí, ale vytasí meč.

Tak teda poď.

Zaženiem sa mečom hrôzy smerom k nemu. Kov narazí na kov a ja zatnem zuby a centimeter po centimetri ho zatláčam späť.

Potom Anassa zúrivo cvakne čeľusťami a zrazu v jej papuli vidím chumáč srsti. Tam, kde bolo ľavé ucho jazdcovho vlka, je teraz diera.

Z otvorenej rany vyprskne krv, ktorá pofŕka nás obe aj zem. Vnímam Anassino divoké uspokojenie.

Keď jazdec ucíti bolesť svojho zlovlka, jeho kontrola nad mečom na okamih zoslabne.

Využijem to, švihnem čepeľou popod jeho ruku a zanechám mu na boku dlhú ranu.

Zvreskne v agónii a zvalí sa dozadu, ale jeho miesto bleskovo zaujmú ďalší vlk a jazdec.

Naraz sa vedľa mňa zjaví Izabel a spoločne sa vrhneme na nepriateľov.

Naše meče sa blýskajú vo vzduchu, keď sa tlačíme hlbšie a snažíme sa zasadiť úder.

Jazdec je z Daemosu a je mladší ako ja, pamätám si ho z vlčej selekcie. Zdvihne ruky, aby na nás vyslal výbuch sily svojej svorky. Izabel a jej vlčica Asteio uskočia nabok a uniknú najhoršiemu nárazu.

Mňa a Anassu zasiahne naplno ako kamenná stena, silnejšie, než by malo byť možné.

Napodiv sa však zdá, akoby mala vlna energie rovnako silný spätný ráz aj na toho, kto ju použil. Chlapca z Daemosu zhodí z vlka a zrazí ho na zem.

„Čo to bolo?“ spýtam sa Anassy. Svaly mi kričia, keď sa snažím udržať na jej chrbte. Nikdy som nevidela, aby sila takto zakolísala.

Teraz však nemáme čas o tom diskutovať.

Ďalší jazdec z Daemosu sa rýchlo blíži. Takmer zboku zasiahne Izabel svojou dýkou. Potom skočí *na* jej vlka a dosadne za ňu.

Hľadám slabé miesto. Anassa nás otočí tak, až sme hneď vedľa Izabel a Asteio – a útočníka z Daemosu. Nakloním sa dopredu, ale je príliš blízko na to, aby som mohla zasiahnuť mečom bez toho, aby som zranila Iz. Ovinul jej ruku okolo krku a ona na tú krátku vzdialenosť nedokáže využiť meč.

Chladnokrvne vytasí dýku z puzdra na stehne, hoci ledva dýcha, a vrazí mu ju do nohy.

Chlapec zreve a nakloní sa nabok. Jeho váha zrazí oboch na zem. Zoskočím vedľa nich a divoko sekám po Daemosovi. Z krku mu tryská fontána krvi a z jeho vlka mizne bojovný duch. Zrútia sa na zem a ja sledujem, ako z oboch vyprchává život. Anassa spokojne zavrčí, ale ja to cítim inak. Je to číre plytvanie.

Asteio zavrčí, skloní sa a roztrhne zlovlkovi Daemosu krk. Striebristobielu papuľu má zaliatu červenou krvou.

Sťažka dýcham a krúžim okolo, aby som predvídala ďalší útok, ale Nevah, Tomison a zvyšok kadetov Strategosu odlákali väčšinu konfliktov preč od nás.

„Ďakujem," zachripí Izabel a pošúcha si pomliaždené hrdlo, než opäť vysadne.

„Do minútky či dvoch by si ho mala na franforce," odvetím s napätým úsmevom, ktorým sa snažím zamaskovať, ako ma vydesilo vidieť Iz v takej zraniteľnej pozícii.

Keďže som sa na chvíľu ocitla mimo priameho boja, rýchlo sa rozhliadnem po bitkách, ktoré sa odohrávajú okolo arény. Zovrie mi žalúdok. Je to všetko také *nesprávne*. Toto mala byť naša chvíľa jednoty a my sa tu namiesto toho navzájom trháme na kusy.

Pohľad mi skĺzne na čepeľ v mojej ruke.

Kráľ Cyril ju používal nato, aby nás ovládal. Ovládal našich *vlkov*. Videla som ho to robiť, videla som, ako jednoduchým gestom vyvolal násilie.

Premýšľam…

„*Áno,*" súhlasí naliehavo Anassa vedľa mňa.

„Kry ma ešte minútu," pokyniem Izabel a nečakám na jej odpoveď.

Zo zmesi minulosti a prítomnosti mi je nevoľno. Zdvihnem meč hrôzy nad hlavu presne tak, ako som to videla robiť mŕtveho kráľa pri každej z našich skúšok. Nechcela som, aby to došlo až sem. Nehovorila som si práve pred chvíľou, ako veľmi si náš ľud zaslúži slobodnú vôľu a schopnosť robiť vlastné rozhodnutia?

Nemôžeme sa však obrátiť proti sebe.

Zhlboka sa nadýchnem a oboma rukami zabodnem meč do zeme.

„PRESTAŇTE S TÝM! ZLOŽTE ZBRANE!" Môj mentálny výkrik sa rozlieha po aréne a rezonuje po pute, jeho sila sa ozvenou násobí, až mi duní v ušiach.

Aréna akoby znehybnela, zvuky stíchnu. Cítim váhu myslí stovky zlovlkov, keď starodávna mágia začína pôsobiť.

Funguje to. Vďaka bohyni. Vlci zastanú, uposlúchnu volanie.

Zvládneme to – spoločne, ako vlčí jazdci so svojimi zlovlkmi.

A vtedy sa náramok na mojom zápästí zahreje a začne ma páliť. Krvavočervený rubín sa krúti s tmavými tieňmi.

Zrazu to viem. Proste to *viem*.

Akákoľvek mágia, ktorá sa používala na ovládanie vlkov cez tento meč predtým, akákoľvek mágia, ktorá nás všetkých spájala, je zničená. Znečistená. Infiltrovaná. Cítim to, je ako choroba číhajúca na okrajoch mojej mysle. Zovrie mi žalúdok.

Moje sily nie sú moje vlastné; časť z nich mi vzal. A urobil to svojou zákernou krvnou mágiou.

Siphon, ktorý kedysi vládol, má svoje kruté tesáky stále hlboko zaťaté v tomto kráľovstve. Toto nebude stačiť.

Len čo si to pomyslím, teplo z náramku vyrazí cez moje zápästie do prstov a…

Až do samotnej mocnej zbrane.

Po meči hrôzy sa vinú červené pruhy.

S prenikavým zvonivým rinčaním sa čepeľ rozpadne na tisíc trblietavých strieborných kúskov.

Nie.

V šoku hľadím na úlomky.

Ten meč… tá starobylá, neuveriteľná zbraň, ktorá pomáhala spájať ľudí a zlovlkov, ktorá umožňovala kontrolu…

Proste *zmizla*.

„*Hýb sa, Meryn,*“ nalieha Anassa, no čas okolo mňa akoby sa spomalil. Obrazy vôkol sa mi zlievajú a spájajú.

Bojovníci Daemosu sa približujú.

Úlomky meča hrôzy ležia v prachu všade vôkol mňa, tupé a nepoužiteľné.

Asteio sa vzpriami a ostrými pazúrmi rozdriape tvár vlčieho jazdca, ktorý sa k Izabel blížil pešky. Zvalí sa dozadu na zem, z tváre má krvavú kašu.

Moje prsty stále pevne zvierajú rukoväť meča hrôzy, ale zbraň je už nepoužiteľná, ostal z nej zubatý železný pahýľ vytŕčajúci len niekoľko centimetrov od záštity.

Z hrdla mi vyletí bolestivý rev. To všetko je *jeho* vina.

Vyskočím na Anassin chrbát, zasuniem zvyšok zbrane do pošvy a myseľ sa mi pomaly vyjasňuje.

Vynorí sa mi ostrá spomienka na príval sily, ktorú mi dala koruna.

Ak máme mať šancu vyhrať, potrebujem ju získať späť.

„Poďme,“ zavelím Anasse a ona sa ani nepýta – jednoducho vyrazí smerom k Starkovi, Cratosovi a tej suke z Kryptosu.

Alfa Daemosu a jeho vlk sú na druhej strane arény, bránia sa uprostred kruhu vlkov. Zadržiava ich všetkých úplne sám.

Jeho pohyby sú také rýchle, že je ťažké ich sledovať. Odráža útoky, bodá okolo seba a všetkých päť jeho útočníkov spolu so svojimi vlkmi napriek presile bojuje o život.

Ich potýčka bráni žene z Kryptosu dostať sa k východu. Zbadám trblietavý záblesk jej podoby, keď sa na kratučký moment vynorí z tieňov, a všimnem si, že stále pevne drží svoju korisť: moju korunu. Symbol mojej oprávnenej autority.

Vrie vo mne hnev. Opäť siahnem po mágii tieňov, ktorá mi predtým tak ľahko prúdila v žilách. Je však akási klzká a neuchopiteľná, stále ju neviem pevne chytiť.

Frustrovane zarevem. Sme takmer pri Starkovi, keď Anassa náhle a prudko zabrzdí.

„Čo…“ začnem, no vtom zbadám Jonaha a skupinu jeho nohsledov, ktorí mi odrezávajú cestu.

„Bodaj by ťa bohyňa prekliala, Jonah,“ zamrmlem, vytasím dva vrhacie nože a starostlivo zamierim.

Ten, ktorý smeroval na Jonahovo hrdlo, narazí na stenu jeho mágie Daemosu.

Dýka bezmocne spadne na zem, zatiaľ čo Anassa a ja sa bránime proti brutálnemu *tlaku* tej mágie.

Snažím sa ju odraziť, odtisnúť tú silu nabok, a nič sa nedeje.

Frustrovane tľosknem jazykom. Čo sa to tu robí? Stark sa v noci pokúsil použiť svoje sily Daemosu proti Killianovi a ten ich dokázal odraziť; povedal, že to bolo preto, lebo sily sú prepožičané z mojich vlastných.

Tak ako ma nimi môže Jonah napadnúť? A prečo je jeho sila taká *mocná*? Je to preto, lebo nemám na hlave korunu a moja vlastná mágia sa zdá byť… oslabená?

Môj hnev narastá a žiadne tiene stále neprichádzajú. Teraz by sa mi celkom hodili.

Vrhnem druhú dýku a tá zasiahne cieľ, zabodne sa s nechutným mľasknutím do hrudného koša ženy po Jonahovej ľavici.

Spadne z vlka a vzápätí ju udupe jazdec za ňou, jej výkriky sú ostré a plné agónie.

Z Anassy do mňa vniká brutálna pýcha, no ignorujem ju – je to všetko taká *strata*.

Jonah spomalí, obzrie si svoju padlú spolubojovníčku a potom opäť vyrazí ku mne. Oči mu blčia.

„Nemôžem sa dočkať, kedy ti konečne zlomím ten vyziabnutý krk," zasyčí.

Zasmejem sa a vytiahnem ďalšiu dýku. „Poď to skúsiť." Ignorujem, ako sa mi trasú svaly; únava sa na mne začína podpisovať. Spolu s Jonahom zaujmú bojovú formáciu ďalší traja vlčí jazdci a z viacerých strán sa ku mne postupne približujú.

„Musíme to ukončiť," poviem ponuro Anasse a ona namiesto odpovede zavyje.

„Vydrž, Meryn," ozve sa Izabelin hlas s náznakom zúfalstva.

V mysli sa mi mihne obraz jej polohy – stále bojuje s ďalšou skupinou. Trvalo by jej prinajmenšom niekoľko minút, kým by mi mohla prísť na pomoc.

Muž po Jonahovej pravici sa vrhá dopredu, jeho vlk chňapne po Anassinom boku, zatiaľ čo on sa zaženie mečom. Sotva ho vykryjem, Anassina istá otočka nás od seba oddelí a zachráni moje unavené ruky pred zlyhaním.

Potom uskočí do strany a ja sa nakloním bližšie, aby som udržala rovnováhu. Šíp preletí tesne za mojím chrbtom, tak blízko, že sa mi jeho hrot šuchne o vlasy.

Anassa odbočí doľava a obíde súpera, čím mi dá sekundu na zotavenie sa, než sa opäť pustíme do boja. Snažím sa zo všetkých síl znovu vyvolať svoju novú tieňovú mágiu, ale tentoraz sa nič nedeje, ani len náznak.

Ohlušujúce *rach!* pritiahne všetku našu pozornosť k Starkovmu boju.

Až na to, že… on tam nie je. Alebo ho nevidím. Premkne ma panika.

Z miesta, kde naposledy stál, vyletí oblak prachu. Štrk sa rozletí po aréne, zosypáva sa na nás a slzia mi z toho oči.

Zvoní mi v ušiach, žmurkám a snažím sa vidieť cez ten oblak. *Prosím, buď tam, prosím, prosím...*

Keď sa prach usadí, ohromene zhíknem. Stark nejako použil svoju silu Daemosu, aby zničil celý oblúk dverí a zvalil ho na svojich zostávajúcich protivníkov. Pod troskami ich sotva vidieť.

Vedela som, že je mocný, ale toto…?

Boj po celej aréne sa na chvíľu zastavil, všetci zízajú na ten výjav.

Starkova svetlohnedá pokožka zbledla od námahy pri ovládaní toľkej sily, a predsa je už znova v pohybe a naháňa ženu z Kryptosu. Teraz ju vidno naplno, v strachu stráca kontrolu nad svojou mágiou.

Sotva dvakrát vydýchnem a Stark ju zotne z jej vlka, jej dokaličené telo dopadne na zem s mokrým žuchnutím. Alfa Daemosu zoskočí z Cratosa k nej a vytrhne jej vlčiu korunu, ktorú stále zviera v ruke.

„*Meryn!*“ zvolá a ja zdvihnem dýku, aby ma mohol nájsť. „Chytaj!“

Vrhne korunu smerom ku mne, opál v jej strede sa v letku zaleskne.

Anassa vyskočí a ja s ňou. Naplno vystrie zadné nohy a mňa premkne krátke déjà vu, v ktorom sa vrátim späť k skúške hlasu a nášmu prvému spoločnému skoku dôvery.

Aký kusisko cesty sme spolu prešli.

Vystriem voľnú ruku, zachytím korunu zo vzduchu a bez premýšľania si ju nasadím na hlavu.

Preletí mnou záblesk magickej energie, ktorá so sebou prináša temnotu. Zrak sa mi rozmazáva.

Svet stráca všetky farby, krvavé škvrny sčerneli. A všade okolo mňa sa prebúdzajú tiene.

Aréna stmavne, akoby sa nad ňou zbiehala búrka. Všetky tiene v tom obrovskom priestore sa začínajú naťahovať a deformovať, siahajú po mne. Približujú sa podivnými spôsobmi, vliezajú do mňa, ovíjajú sa okolo mojich rúk ako popínavé rastliny. *„Buď opatrná,“* nalieha Anassa. *„Táto sila – nevieš, ako ju ovládať. Nevieš, kde sa začína. Ani kde sa končí.“*

Hĺbka mojej temnoty je bezhraničná. Cítim to.

Alebo by mohla byť, keby som mala odvahu ju prijať. Lenže práve teraz…

Práve teraz viem presne, kde sa končí. Existuje presné miesto, kde je moja mágia udusená a potlačená Killianovým vplyvom. Napriek tomu jej mám k dispozícii viac, než som si kedy dokázala predstaviť.

Vystriem ruku pokrytú tieňmi a na chvíľu na ňu fascinovane hľadím. V hrudi cítim pulz, akoby ma mágia nabádala, aby som ju využila, uchopila a oslobodila.

„Pozor!“ zakričí niekto. Obzriem sa späť práve včas, aby som zbadala troch Jonahových spolubojovníkov, ako sa vrhajú na mňa.

„Použi svoju silu, Meryn!“ zreve Stark.

Vrie vo mne hnev a prvý raz, odkedy mi vzali korunu, na to tieň reaguje.

Inštinktívne zdvihnem ruky, aby som sa chránila.

Stoj, pomyslím si.

Stoj, prikážem.

Z dlaní mi vybuchuje sila – obrovská, pohybujúca sa vlna tieňa. Preletí ponad dvoch jazdcov predo mnou a potom sa stočí do veľkých oblúkov, zasahujúc ďalších Jonahových spojencov po celej aréne. Najprv mi to pripomína výbuchy Daemosu, zhmotnený vzduch, ale vo väčšom meradle a *viditeľný* vo svojej temnote.

Vychutnávam si to, temnota vo mne teraz prudko stúpa na povrch.

Zastavte ich, prikazujem tieňom znova. Pohybujú sa podľa mojich pokynov, ale z vlastnej vôle – sú súčasťou mňa, no zároveň sú akosi aj mimo mňa.

Tiene sa ovinú okolo vlkov a ich jazdcov. Ich telá sa začínajú krútiť a vznášať do vzduchu.

Arénou sa rozliehajú výkriky a ja sa preberám zo svojho spokojného otupenia.

Nie. To nie som ja. Musím to zastaviť. V hrudi cítim dusivý tlak, keď sa tiene okolo nich všetkých sťahujú čoraz pevnejšie. Okolo ich krkov. Tiene sa vkradnú do ich otvorených úst a zadusia výkriky o milosť.

Prestaňte, prestaňte, PRESTAŇTE!

Potom sa ozve hlasné *prasknutie*, ktoré sa ozýva arénou.

Jazdci a ich vlci padajú mŕtvi na zem arény. Nielen tí traja, ktorí sa na mňa vrhli, ale aj mnohí z ich spojencov.

Aspoň tucet. Mŕtvi.

Tiene ustupujú a z reality, ktorá ma náhle zaplaví, sa mi obracia žalúdok. Je mi na vracanie.

Ruky zaborené do Anassinej srsti sa mi začínajú triasť od hrôzy – hrôzy z toho, čo som urobila.

V aréne zavládne ticho. Všetky boje ustanú, všetci v šoku zízajú na znetvorené ostatky vlkov a ich jazdcov. Dívam sa na mŕtvoly, akoby som čakala, že sa znova postavia. S neprirodzene pokrútenými končatinami vyzerajú na rozľahlej zemi arény drobno a zraniteľne.

Temnota sa mi stále vinie okolo rúk, chladí ma na pokožke ako inštinktívna pripomienka toho, čoho som schopná.

Zabila som všetkých týchto vlčích jazdcov jediným pohybom zápästia.

Možno neboli pripravení prijať ma za svoju kráľovnú, no boli to moji ľudia.

„*Vidíte*, čo je zač!“ násilne naruší ticho Jonahov hlas.

Strhnem sa. Pri toľkých ľuďoch, ktorých som zabila, musel práve *on* prežiť? Anassa podo mnou zavrčí.

Ukáže na mňa prstom, dych sa mu trasie. „Presne pred týmto nás Killian varoval – je to nekontrolovateľné zlo, ktoré nás všetkých zničí!“

Jonah otočí svojho vlka a zamieri k východu z arény. Jeho zvyšní pätolizači utekajú s ním.

Niekoľko ľudí z mojej strany ich začne prenasledovať, pri predstave ďalšieho násilia mi je zle. Cez puto vydám rozkaz, aby ich nechali ísť.

Toto nie je tá cesta, ktorou som chcela presvedčiť ľudí, aby sa pridali na moju stranu a vložili svoju dôveru do mňa ako do svojej vodkyne.

Nie prostredníctvom násilia a strachu.

Tiene začínajú ustupovať a plazia sa späť tam, kam patria. Moje telo ovládne studený šok a schladí zúrivosť, ktorá ich vylákala von.

Prostredníctvom nášho puta Anassa vysiela upokojujúcu energiu. Jemné bzučanie sa pomaly a hladko usádza na mojich rozochvených nervoch.

Všetci ma sledujú; nemôžem sa priamo pred ich zrakmi zrútiť.

Stark a jeho zlovlk pristúpia ku mne. Cratos letmo štuchne ňufákom do Anassy a potom sa hrozivo vystrie do pozoru.

„Phylax, pomôžte odniesť telá vlkov," nariadi Stark. Pohľad mi padne na mŕtvoly ľudí, ktorých som zabila.

Spoznávam mladú ženu, ktorá leží najbližšie ku mne. Zvyčajne nosila svoje plavé vlasy s nádychom medenej zapletené do špirálovitého vrkoča.

„*Meryn*," nalieha Anassa. *„Nasleduj Starkov príklad. Čakajú na tvoj rozkaz."*

„*Dobre*." Sťažka prehltnem.

„Prisahám, že Jonah a jeho stúpenci sa budú zodpovedať za svoju zradu," poviem a vo svojom hlase počujem silu, ktorú necítim.

Vedľa mladej ženy leží muž s prekvapivo modrými očami, ktoré teraz hľadia do prázdna bez toho, aby niečo videli.

„Čo ešte?" V hlave mám prázdno.

„Chystali sa prijať svoje prvé rozkazy ako vlčí jazdci," napovedá mi Anassa.

Odkašlem si, ústa mám celkom vyprahnuté.

„Dovtedy máme stále povinnosti voči zvyšku krajiny. Rozkazy týkajúce sa nasadenia na front dostanete zajtra, po… po tom, čo sa poradím s vojenským vedením."

Meravo sledujem, ako sa mi vlčí jazdci uklonia, a potom Anassu otočím a nasmerujem von z arény. Iste, počúvali ma a uklonili sa, no cez puto svorky cítim ich strach.

Strach zo mňa.

Zo zničujúcej sily, ktorá mi pulzovala v žilách.

Cítim ťažobu mnohých pohľadov ktoré sa na mňa upierajú, keď s Anassou opúšťame arénu. Držím hlavu vysoko, ale v oka-

mihu, keď viem, že ma už nikto nevidí, zrak sa mi zahmlí. Nechám slzy stekať. Ani neviem, kam ma vedie, a je mi to jedno – potrebujem ísť len *preč*.

Preč od všetkých tých ľudí, ktorých som sklamala a vystrašila.

Preč od tých, ktorým som vzala život.

„Nemala by si byť sama,“ varuje ma Anassa. *„Nie, keď sú tu ľudia, ktorí chcú tvoju korunu, a určite nie v tomto stave.“*

Zaskočene si uvedomím, že ma zaviedla do Starkovej pracovne. Zleziem z jej chrbta a vojdem dnu. Pokojne sa môžem zrútiť aj tu, je mi to jedno.

Až keď sme vnútri a dvere sa za nami zavrú, dám tomu priechod.

Padnem na kolená, zapriem sa dlaňami o studenú podlahu. Koruna mi skĺzne z hlavy a s rinčaním dopadne na kameň. Zavalí ma plná váha toho, čo sa práve stalo, čo som urobila.

Zabila som tucet ľudí bez toho, aby som sa ich dotkla. Zabila som ich podivnou silou, ktorej nerozumiem.

Stáva sa zo mňa taká žena, akú ma vykreslil Killian? Nebezpečná, nestabilná a nedôveryhodná?

Nemôžem prestať plakať. Slzy tečú a tečú. A čím dlhšie to trvá, tým je to horšie.

Každý prerývaný, bolestivý nádych, ktorý sa mi podarí vtiahnuť do pľúc, vyvolá ďalšie vzlyky, ktoré znejú ako výkriky. Matne si uvedomujem, že strácam viac vzduchu, než vdychujem. Ten plač ma zadusí.

Anassa sa mi snaží pomôcť. Jej vytrvalá starostlivosť sa dotýka okraja mojej mysle. Znova sa ma pokúša upokojiť. Keď cítim, ako sa jej ňufák priblíži ku mne, na chvíľu som v pokušení pritisnúť sa k nej a dať sa uchlácholiť jej tichým vrnením.

Potom ma však tá hrôza zasiahne znova. Nie som *hodná* akejkoľvek útechy. Nezaslúžim si to.

Saelina premena. Killianova zrada. *Životy*, ktoré som práve vzala. To všetko sú moje zlyhania. Je to bolesť, ktorej som mohla zabrániť, keby som bola skrátka *lepšia*.

Špirála ma vťahuje dole do tmy. Silno odstrčím Anassu.

Zavrčí, jej nepokoj rastie. Snažím sa to ignorovať. Nechcem jej obavy.

Špirála vo mne silnie, ruka zovretá do päste mi vyletí, kĺby zapraskajú o kamennú podlahu. Fyzická bolesť okamžite ovládne moje zmysly a vytlačí paniku.

Uľaví sa mi.

Udriem znova, úmyselne, tentoraz tvrdšie. Koža na hánkach sa mi trhá. Znova a zanechám krvavú škvrnu na podlahe.

Bolesť mi vyčistí spojenia v mozgu a oslobodí ma od myšlienok, ktoré sa do mňa tlačia zvonku. Uzemňuje ma to, vracia späť k sebe, k môjmu telu, k tejto chvíli – a do akéhosi stavu jasnosti.

Je to *hrozné*, ale menej hrozné ako mučivé vírenie mojej vlastnej mysle.

Udieram do zeme znova a znova a znova, až kým nezostanem len ja a bolesť.

Pohlcuje ma to tak dôkladne, že ani nepočujem, keď sa dvere s treskom otvoria.

4

STARK

Nuž, tak toto bola jedna zasraná katastrofa.

Po Meryninom odchode v aréne zavládne ticho, šokovaní ľudia za ňou mlčky hľadia. Nechám ich ešte chvíľu zízať.

Potom ma však pohľad na tie nechápavé a zmätené tváre omrzí. Nerozumeli vari pokynom?

„Počuli ste svoju kráľovnú!“ zvolám z Cratosovho chrbta, môj hlas sa nesie celým davom. „Phylaxovia, odvezte mŕtvych zlovlkov. Daemosovia, pomôžte sluhom s telami. Všetci čerství absolventi vlčej selekcie zajtra odchádzajú na front, takže Strategosovia a Kryptosovia, choďte sa pripraviť. Ak nie ste čerství absolventi…“

Rozhliadnem sa po dave, vyberiem si niekoľkých starších vlčích jazdcov, ktorí tu boli na promócii, a nadviažem s nimi očný kontakt.

„Vypadnite odtiaľto. Inštruktori skúšok, ku mne.“

Ľudia na svojich zlovlkoch sa spamätajú a dajú sa do pohybu. Vynoria sa spomedzi nich traja inštruktori, ktorí spolu so mnou a s Aldrichom dohliadali na selekciu: Elinor Gardinerová, gama

Phylaxu; Samson Whyte, gama Kryptosu; a Daegan Prak, gama Strategosu.

Samson sa ku mne a Cratosovi dostane ako prvý na chrbte svojho elegantného, strakatého sivého vlka.

Daegan a Elinor sú tesne za ním.

„Celkom zaujímavý spôsob, ako zakončiť tohtoročnú vlčiu selekciu." Rozpačito sa na mňa pozrel so zdvihnutým bledým obočím. Aké kryptoské. Nikdy som toho prešibaného hajzlíka nemal veľmi v láske.

„Musíte udržať svoje svorky na uzde," poviem všetkým trom, môj hlas znie ako tiché vrčanie. „Všetko, čo vám ukázala, bolo skutočné."

„Verím tomu," odvetí Daegan okamžite. „Alfa Meryn je svojská, ale nie je to klamárka."

„*Kráľovná* Meryn," opravím ho stroho.

Elinor sa so stisnutými perami rozhliadne po aréne. „Verím ti, alfa Stark – a aj kráľovnej Meryn –, ale…" Odmlčí sa, povzdychne si a potom sa na mňa znepokojene pozrie. „Nechcem byť neúctivá, ale *ako* máme podľa teba udržať naše svorky pod kontrolou?"

„Má obavy. Je len gama a ani ty, ani ja sme nedokázali dostať Daemos pod kontrolu," vloží sa do toho Cratos. Vycerí zuby a Elinor sa trochu odtiahne, no viem, že to nie je namierené proti nej.

Zúri na členov svorky, ktorí sa nám odvážili vzdorovať. Keď sme sa v minulosti s nejakým členom nezhodli, Cratos vždy dokázal prinútiť jeho vlka k poslušnosti. To je súčasť sily, ktorú máme ako alfa pár.

Aspoň by to tak malo byť.

„Čo to bolo, Cratos?" spýtam sa ho, keď mi v žilách horí pomstychtivý hnev. *„Keď tých hajzlov dostaneme – a my ich dostaneme –, môžeš si jazdcov vychutnať, ako len budeš chcieť."*

Cratos potrasie svojou veľkou hlavou. *„Neviem. Nikto by nemal byť schopný vzoprieť sa svojej alfe. Možno za to môže narušenie*

komunikačných väzieb pre toho Siphona alebo to má niečo spoločné s mečom hrôzy...“

Sledovať, ako sa tá mocná zbraň triešti ako sklo, bolo rozhodne znepokojivé.

Lenže Cratosa vlci poslúchali ešte pred tým, ako sme sa stali alfa párom; vedeli, že majú plniť jeho rozkazy. Bol príliš mocný – vždy najväčší, najkrutejší. To, že mu niektorí vlci *chcú* odporovať, ma znepokojuje.

„Urob, čo bude v tvojich silách,“ poviem Elinor. „Daj im najavo, že ak nebudú plniť tvoje rozkazy, budú sa zodpovedať mne.“

Cratos zavrčí a vlci ostatných troch inštruktorov o kúsok cúvnu. Zo všetkých kútov arény sa na nás upierajú ustráchané pohľady čerstvých absolventov.

Dobre. Za posledné štyri mesiace zjavne nevideli dosť hrôzy, aby si zvykli.

Keď sa traja inštruktori otočia, aby dohliadli na svoje svorky, Cratos podo mnou stuhne a stiahne uši dozadu.

„Meryn na tom nie je dobre,“ povie mi. *„Anassa ju vzala do tvojej pracovne.“*

Dočerta.

„Ukáž mi to.“

Požiadal som Cratosa, aby si zachoval odstup, odkedy sa s ňou Anassa zblížila. Nikdy predtým mi neprekážalo, že má Cratos družku. Cítil som jeho túžbu a vášeň, no boli len jeho vlastné.

Lenže potom sa Anassa spojila s Meryn.

Predtým som mohol z diaľky sledovať divokú iskru v jej gaštanových očiach. Mohol som obdivovať oblúk jej bokov a zároveň si pripomínať, že ju nenávidím. Pomáhalo to otupiť tú bolestivú príťažlivosť. Pripomínalo mi to, že môj život je spätý s tým jej a ona sa správa ako totálna idiotka.

Ten prvý deň bol mučivý.

Cratos nemal žiadny štít. Vystúpili sme na vrchol hory a v okamihu, keď som uvidel Meryn stojacu vedľa Anassy, jej vlasy sa zmenili na striebristobiele a vo mne sa prebudilo čosi živočíšne.

Chcel som si ju prehodiť cez plece a osobne ju zniesť z hory.

Nie – chcel som nájsť nejakú blízku jaskyňu a zubami z nej strhnúť šaty, aby som jej ukázal, ako môže v zime zahriať teplá pokožka.

Cratos sa musel otočiť, aby som sa mohol hodiť do snehu a zmraziť pulzujúcu, nerozumnú túžbu, ktorá ovládla každú moju myšlienku. Bolo to *bolestivé* a tá bolesť nemala konca.

Mala milenca. Nenávidela ma. A ja som ju tiež nenávidel – jej nedisciplinovanosť, jej chaotická absencia kontroly ma privádzala do šialenstva, dokonca aj teraz. Cratos sa nado mnou zľutoval a svoje spojenie s Anassou zastrel štítom.

Doteraz je tam. Občas sa cez neho prebijú jej najsilnejšie emócie, no väčšinou je moja myseľ chránená.

Napriek tomu si uvedomujem, že ma od tohto… pocitu… oddeľuje len tenká bariéra. Dosť mi pomohlo, že som ju polovicu času chcel zabiť.

Teraz ma zaplavuje taká intenzívna bolesť srdca, že sa takmer zvalím na Cratosa. Zviera mi žalúdok aj celú hruď.

Nasleduje fyzická bolesť. Záchvaty úzkosti striedajú krátke výbuchy úľavy.

Vtom si uvedomím, čo robí. To nedopustím.

„Choď,“ prikážem. Nemusím to opakovať. Cratos vybehne z arény bez ohľadu na ľudí, ktorí sa tam ešte stále hemžia, a takmer pritom pošliape niekoľkých vlčích jazdcov.

O chvíľu som pri svojej pracovni, v mihu oka zoskočím z Cratosovho širokého chrbta a prudko otvorím dvere. Ani tresnutie dreva o stenu neprehluší zvuk úderu Meryninej päste do kamennej podlahy.

Jej zlatá koruna, o ktorú sme tak tvrdo bojovali, aby sme ju znovu získali, leží pohodená na dlážke. Tie hlúpe šaty, ktoré má Meryn ešte stále na sebe, sa okolo nej rozlievajú ako kaluž.

Má rozbité hánky, a keď opäť zdvihne ruku, po zápästí jej tečie krv.

Premkne ma frustrujúca bezmocnosť rovnako ako v tom hostinci v Linsfalle, keď som uvidel jej stehná posiate striebornými jazvami.

Jazvami, ktoré si spôsobila sama.

„Prestaň s tým. *Hneď,*“ vyšteknem. Potreba chrániť ju je vo mne zakorenená ako pud – či už z rokov tréningu, alebo z toho prekliateho puta našich vlkov.

Zagáni na mňa zo zeme očami plnými sĺz a zavrčí: „Inak čo? Donútiš ma?“

Musím vynaložiť všetko úsilie, aby som jej niečo neodvrkol. Vie ma tak rozčúliť.

Som zvyknutý veliť. Poviem niekomu, čo má robiť, a on ma poslúchne.

Táto tvrdohlavá, uštipačná ženská ma možno prevyšuje svojím postavením, ale žiadna hodnosť mi nikdy nezabránila robiť to, čo je správne.

„Áno,“ odvetím a prekročím prah.

Keď podídem bližšie, jej sladká vôňa ma tak rozhodí, že takmer zakopnem. Krúti sa mi z toho hlava. Vtom si uvedomím, že štít medzi nami je stále spustený.

Pozbieram všetky zvyšky sebaovládania, aby som sa nevrhol k nej, nepritlačil ju svojím telom k zemi a nevylízal krv z jej rán.

„Cratos,“ zasyčím a zavriem oči pred ďalším horúcim návalom túžby a ochranárskeho pudu. *„Ty ma zabiješ.“*

„Prepáč, prepáč.“ V jeho tóne počujem náznak pobavenia, pri ktorom zapochybujem, či mu je to skutočne ľúto. Bariéra sa však opäť zdvihla a ja môžem zasa dýchať.

Otvorím oči a znovu pozriem na Meryn. „Je mojou povinnosťou chrániť ťa pred akoukoľvek ujmou, aj keď si jej príčinou *ty*."

„Naser si!" zakričí na mňa a znovu udrie päsťou o kamennú dlažbu. Čosi v jej ruke hlasno zapraská.

Doriti.

Dvoma krokmi som pri nej. Odváži sa opäť zdvihnúť ruku, no chytím ju za zápästie. V mojom zovretí pôsobí krehko, a predsa sa mi z celej sily snaží vytrhnúť.

„Prestaň!" prikážem jej znova a vytiahnem ju na nohy. Bráni sa, pery má stisnuté do odhodlanej a protivnej čiary. Je taká posadnutá vlastnou bolesťou, že ani neviem, či ma vníma.

Zosilním stisk ešte viac. Ak tak veľmi túži do niečoho udrieť, tak nech.

„Chceš si buchnúť? Ublížiť niekomu?" vrčím. Trhnem s ňou k sebe, chytím jej ruku – tú, ktorá nie je zakrvavená – a priložím si ju na hruď. „Udri do mňa. Ublíž mne. Zvládnem to."

Otvorí ústa a bojovnosť z nej razom vyprchá. Je to, ako keby som ju konečne vytrhol z jej hlavy a vrátil späť do tela. Ochabne a oprie sa o mňa. Jej prekvapivo jemná ruka je stále uväznená pod mojou oveľa väčšou dlaňou.

Jej teplo mi horí priamo nad srdcom. Cíti, ako silno mi bije?

Uvoľním stisk, no nepustím ju. Bojím sa, že sa znova zrúti. Počujem jej prerývaný dych a cítim, že búrka emócií v nej postupne slabne.

Pozriem sa na jej zakrvavenú, rozmlátenú ruku a sledujem, ako sa hojí. Anassa na ňu použila svoju mágiu.

Pozriem do múdrych zlatistých očí vlčice.

„Toto už nikdy neurob," poviem cez hrču v hrdle. „Ak si bude chcieť ublížiť, nemala by sa spoliehať na to, že jej rany zahojíš."

Meryn odfrkne a konečne vytrhne ruku z môjho zovretia. Líca má červené a fľakaté.

„Ak mi chceš niečo povedať, tak som priamo tu," povie a prižmúri gaštanové oči. „Nemusíš dávať Anasse pokyny, ako keby som bola nejaké decko, o ktoré sa treba starať."

„Tak sa tak prestaň správať. Už si skončila s tou sebaľútosťou?" zavrčím a jej zachmúrený výraz sa prehĺbi. Dobre. Robí presne to, čo má robiť – znova sa hnevá. Jej oheň je späť. „Musíš viesť krajinu."

„Skončila," odvetí a utrie si zakrvavenú ruku o šaty.

Chvíľu ju pozorne sledujem, aby som sa uistil, že to myslí vážne.

Potom Meryn vystrie plecia a stisne pery spôsobom, ktorý pôsobí trochu neisto.

„Čo budeme robiť?" Trochu zmäkne. Bojovnosť v nej stále je, ale vie, že ju nemusí obracať proti mne.

Zhlboka sa nadýchnem a prejdem si rukou po vlasoch. Aká zložitá otázka. Kde vôbec začať? „Musíme vyriešiť tvoju korunováciu."

Zmätene zažmurká.

„Nemôžeš sa skrátka len tak vyhlásiť za kráľovnú," vysvetlím trochu podráždene. „Musíš byť korunovaná."

Meryn sa trpko zasmeje. „A kto ma korunuje? Tú korunu som vytiahla z prekliatej stoky." Ukáže na zem na miesto, kde klenot leží hore nohami. „Kráľ, ktorému som vytrhla moc, už nežije."

Skloním sa, zdvihnem korunu a opatrne ju položím na kôpku kníh na stole vedľa nás.

Na toto mám aspoň odpoveď. Siegrid sa so mnou včera v noci spojila, keď v putách vycítila nepokoj.

„Ceremóniu bude viesť matka veľkňažka rádu bohyne bez tváre."

Meryn zafuní. „Myslela som si, že považuješ bohyňu bez tváre za ‚hlúposť pre poddaných'," povie, pripomínajúc mi moje slová v Linsfalle, keď sme navštívili slávnu sochu bohyne.

Má pravdu, naozaj to považujem za hlúposť. Ak by skutočne existovala nejaká dobrotivá bohyňa, prečo by bol náš svet v takých sračkách? Nie, ak sú tam hore nejaké božstvá, tak sa len zabávajú na tom, ako sa ich ľudské hračky navzájom zabíjajú.

Nemôžem však nikomu vyčítať, že dúfa v niečo lepšie.

Pokrčím plecami. „Nezáleží na tom, čo si myslím. Ide o to, aby bola tvoja korunovácia pre obyčajných ľudí legitímna a hlava rádu dohliadala na každý obrad pre každého nového panovníka v celých dejinách. Zvrchovaná alfa je už na ceste z frontu a odprevadí matku veľkňažku až sem."

Meryn zvraští čelo. „Prepáč, zvrchovaná alfa? Myslíš svoju matku?"

Zatnem čeľusť. „Iste."

Cratos sa v mojej mysli uškrnie, no ja ho ignorujem.

„Ak má byť korunovácia legitímna, potrebujeme, aby sa na nej zúčastnili aj šľachtici," pokračujem. „Nebude ľahké presvedčiť ich, aby prišli. Možno sa nám nepodarí prehovoriť všetky léna, takže sa musíš pripraviť aj na túto možnosť."

Siegrid našťastie privedie z frontu Noemi, ktorá by nám mala pomôcť. Pri tej myšlienke ma zahreje na hrudi. Už sú to mesiace, čo som Noemi naposledy videl, držal ju v náručí.

Meryn stroho prikývne. „Mala by som sa obávať aj ostatných vlčích jazdcov po tom, čo sa stalo v aréne? S… Jonahom?"

Ten odporný kus hovna.

Mal som ho vyradiť počas selekcie, keď som mal šancu. Inštruktori svojich kadetov zvyčajne nezabíjajú, ale ak jazdec nie je vhodný do svorky, niekto musí konať. Nikdy si to neodpustím.

Keď ho konečne zabijem, vychutnám si to. Cratos môže zožrať jeho vnútornosti, zatiaľ čo mu holuby vykľujú oči. Jeho vtáka necháme potkanom.

„Nie som si istý," odvetím úprimne. „To, čo sa stalo v aréne…"

„Meč hrôzy.“ Meryn si znova sadne na zem a zaborí tvár do dlaní. „Patril mi celý jeden deň, než som ho zničila. Teraz mi nikto neuverí, že som legitímna panovníčka.“

Zdvihne ku mne špinavú, zakrvavenú tvár a zúfalstvo na nej ma zasiahne priamo do žalúdka. Rýchlo mi vysvetlí, čo sa stalo, keď sa meč roztrieštil, ako cítila, že jej moc zlyháva.

„Môže za to ten náramok,“ povie ticho. „Neviem, aká zasraná siphonská krvná mágia v ňom je… no všetko ničí. Bude niekto počúvať moje rozkazy bez meča?“

Pokrčím plecami. „Vieme, že meč hrôzy existoval počas vlády kráľovien Sturmfrostu, ale nevieme, ako sa používal. Nech je to akokoľvek, ľudia ťa budú nasledovať, lebo napokon prijmú, že si právoplatná vládkyňa.“

Pery sa jej vykrivia v skeptickom úškrne a ja jej to nemám za zlé.

„Všetko bude pod kontrolou, keď dorazí zvrchovaná alfa,“ pokračujem. „Nikto nemôže poprieť moc, ktorú máš, a nikto by sa neodvážil postaviť Siegrid. Vlčí jazdci ju príliš rešpektujú a boja sa jej.“

„Dobre.“ Meryn sa pozrie na svoje zničené šaty. „Fuj, musím sa umyť a nájsť si niečo iné na seba.“

Vzdychnem a podám jej ruku, aby som jej pomohol vstať. „Poznám niekoho, kto nám s tým pomôže.“

Cratos a Anassa odišli, aby sa postarali o zvyšných zlovlkov, a ja vediem Meryn spletitými útrobami hradu. Napokon dorazíme k obrovským dreveným dverám, na ktoré zaklopem.

„Vstúpte,“ ozve sa starý, elegantný hlas.

Vojdeme do pracovne, z ktorej je cez zdobené okná výhľad na zasneženú prednú záhradu. Je bohato dekorovaná, ale nie okázalá, dominuje jej krásne vyrezávaný drevený stôl uprostred

miestnosti. Stojí za ním staršia žena s pevným sivým drdolom a bystrým pohľadom.

„Vaša výsosť," osloví žena Meryn a hlboko sa ukloní.

„Toto je správkyňa hradu Alienor Bernardová," poviem Meryn a gestom jej naznačím, aby sa posadila do jedného z luxusných kobaltovomodrých kresiel pred stolom.

Nikto presne nevie, koľko má správkyňa Alienor rokov; je tu už tak dlho, že musí mať najmenej osemdesiat, ale vyzerá ako čerstvá šesťdesiatnička. Poznám ju letmo už od detstva.

Nikdy nebola vrúcna, ale vždy bola milá.

Meryn zdvihne zrak a tvári sa trochu zmätene. „Správkyňa?"

Alienor nakloní hlavu. „Áno. Som vedúca personálu a zariadení."

Posmešne cmuknem, posadím sa na stoličku vedľa Meryn a kývnem Alienor, aby si tiež sadla. „To je veľmi skromný opis vašej práce. Má na starosti úplne všetko, čo sa deje na tomto mieste, od dohľadu nad hradným služobníctvom cez opravy až po krotenie kráľovskej rodiny a šľachty."

„A teraz budem slúžiť vašim želaniam," dodá Alienor hladko. Možno bola desiatky rokov pravou rukou Valtierovcov, no je dosť bystrá na to, aby vedela, ako si udržať prácu a hlavu na krku.

Rýchlo oboznámim Alienor s Meryninými potrebami: komnaty, šaty, sluhovia.

„Premýšľali ste už o svojej rade?" spýta sa správkyňa Meryn.

Tá pokrúti hlavou. „Prepáčte, nie som si istá, čo to znamená."

Alienor na mňa prebleskne pohľadom a ja dúfam, že to Meryn ani nestihla zaregistrovať. V tej tichej milisekunde mi povedala všetko a ja viem, že je to pravda: táto žena sa má stať kráľovnou a nevie o tejto úlohe vôbec nič. Ani len základné veci.

Jedna vec je volanie koruny. Alebo jazdenie na najmocnejšej vlčici za posledné storočia. Alebo kráľovská krv, ktorá človeku koluje v žilách.

Úplne iná vec je schopnosť *vládnuť.*

Všetci máme pred sebou náročnú úlohu, najmä Meryn. Kurevsky silno dúfam, že tentoraz je pripravená učiť sa.

„Rada Palast sú vaši kráľovskí poradcovia," vysvetlí správkyňa Alienor hladko a bez jediného náznaku odsúdenia v hlase.

„V rade bývalého kráľa Cyrila som bola ja, starosta Sturmfrostu, zvrchovaná alfa Siegrid Therionová a niekoľko jeho príbuzných."

Meryn zvraští čelo. „Akú úlohu mali tí príbuzní?"

„Radili v otázkach vzťahov s obyčajnými ľuďmi, s vlčími jazdcami, a dohliadali na plánovanie všetkých významných udalostí alebo obradov na hrade."

„Dobre," prikývne Meryn. Potom zmĺkne a je jasné – aspoň mne –, že dostáva rady od Anassy. „Ponechám v rade vás a zvrchovanú alfu. Starosta Sturmfrostu… nuž, myslím, že by som ho mala ponechať tiež. Zbavte sa príbuzných Valtierovcov; nahradím ich dočasnými poradcami."

Správkyňa Alienor si zloží ruky na stôl. „Ktorú metódu by ste uprednostnili? Sťatie hlavy? Uväznenie? Roztrhanie vlkmi?"

Meryn zbledne. „Bohyňa, *nie*. Myslela som len – dostaňte ich odtiaľto preč. Pošlite ich späť na panstvá, z ktorých prišli. Viem, ako to riešil Cyril, správkyňa Alienor, ale ja som iná."

Na ženinej tvári sa zjaví jemný úsmev. „Rozumiem."

„Keď už o tom hovoríme," pokračuje Meryn a vidím, že ju táto konverzácia konečne prebúdza späť k životu, „dajte vedieť služobníctvu, že každý, kto chce odísť, môže ísť. Nie sú povinní pracovať pre niekoho, koho nepodporujú alebo koho sa možno boja. Každý, kto sa rozhodne odísť, dostane jednomesačný plat a dobré odporúčanie. V Sturmfroste je mnoho ľudí, ktorí ochotne prevezmú ich prácu; nemá zmysel nútiť tých, ktorí to nechcú."

Z týchto slov sa mi citeľne uľaví. Po tom predstavení v aréne som sa trochu obával, že sme vypustili do sveta ďalšiu budúcu tyranku.

Zdá sa však, že Meryn skutočne chce vládnuť inak.

Ak mám stáť po boku niekoho a byť jeho zbraňou, potrebujem vedieť, že ma nenamieri zlým smerom.

Spomeniem si aj na to, ako Meryn nechala Jonaha a ostatných odísť, hoci iní vládcovia – Cyril celkom určite a možno aj zvrchovaná alfa – by požadovali ich okamžitú popravu. Spomeniem si, aká bola zdesená z úmrtí, ktoré spôsobila; tak nesmierne, že si potom začala ubližovať.

Vládkyňa, ktorá skutočne smúti, keď sa jej ľudu ubližuje…

Srdce mi bolestivo bije v hrudi, keď sa na ňu teraz pozerám, gaštanové oči jej žiaria spravodlivým zápalom a na lícnych kostiach má rumenec.

Keby mala po boku ľudí, ktorí v nej budú túto empatiu podporovať, keby ju neskazila moc, ktorú má v rukách… čo by to mohlo znamenať pre Nocturnu?

„Hneď im to oznámim," odvetí správkyňa Alienor a zapíše si poznámku. „Z ochotných slúžok vyberieme jednu, ktorá bude vašou hlavnou komornou. Spolu s ostatnými vám pripraví kráľovské komnaty."

Meryn zbledne. „Komnaty kráľa Cyrila?"

Správkyňa Alienor zdvihne sivé obočie. „Isteže. Sú to tradičné kráľovské komnaty."

„Nie," namietne Meryn rázne. „Budem bývať v kráľovskom krídle, ak to má vyslať potrebný signál, ale nie tam. Nie teraz. Je na to príliš skoro."

„A čo izby zvrchovanej alfy?" vložím sa do rozhovoru a Alienor prikývne. Obrátim sa k Meryn a vysvetlím: „Zvrchovaná alfa má na tej strane hradu vyhradené komnaty, aby bola blízko kráľovskej rodiny."

„Čo keby ste ju tam rovno zaviedli?“ navrhne mi Alienor. „Hneď tam niekoho vyšlem, aby jej pripravil kúpeľ a oblečenie.“

Všetci vstaneme a správkyňa zamyslene zvraští pery. Otvorí ústa, akoby chcela niečo povedať, ale potom sa zastaví a pokrúti hlavou.

„Čo je?“ spýtam sa. „Teraz nie je čas na formality, Alienor.“

Krátko prikývne a otočí sa k Meryn. „Vaša výsosť, dúfam, že to budete vnímať ako priateľský prejav dobrej vôle, lebo tak je to myslené. Zdá sa, že vo vašich vedomostiach o kráľovských povinnostiach a postupoch sú určité… medzery.“

Meryn sa rozosmeje a nedokáže prestať. Prehne sa v páse, slzy jej stekajú po tvári a smiech jej otriasa celým telom.

Správkyňa Alienor mi venuje znepokojený pohľad a ja chytím Meryn za ruku. Ihneď mi brnia končeky prstov tam, kde sa naše telá dotýkajú.

„Daj sa dokopy,“ zamrmlem. *„Vaša výsosť.“*

Meryn vstane a utrie si slzy z tváre. „Odpusťte mi, správkyňa Alienor. To bol najzdvorilejší spôsob, akým mi kedy kto povedal, že som tupá hus, a to som za posledných pár mesiacov počula *veľakrát*.“

Alienor očervenie. „Naozaj som vás nechcela uraziť, skutočne…“

Úbohá žena. Ani som netušil, že je schopná takýchto rozpakov. Meryn Sturmfrostová však zjavne v každom vyvoláva nečakané reakcie.

Meryn mávne rukou, aby ju prerušila. „Neurazili ste ma. Je pravda, že medzery v mojich vedomostiach sú také veľké, že by sa dali nazvať kaňonmi. Vďačne prijmem akékoľvek inštrukcie, ktoré pre mňa máte, a ak viete o nejakých knihách, ktoré by som si medzitým mala prečítať, budem rada, ak mi ich odporučíte.“

S jemným úsmevom na tvári Alienor podíde ku knižnici, ktorá zaberá celú jednu stenu, a vytiahne z nej niekoľko zväzkov

v kožených väzbách. Potom podá kôpku kníh Meryn a vyprevadí nás k dverám, ktoré za nami pevne zavrie.

Nepochybne sa jej uľavilo, že prežila toto stretnutie s hlavou na krku.

Potom mlčky zavediem Meryn do komnát zvrchovanej alfy, ukloním sa a otočím sa na odchod.

Vtom začujem pridusené: *„Počkaj."*

Zmeraviem, ale neobrátim sa.

„Ďakujem," povie. „Za všetko."

Pri tých slovách napnem ruky, mierne stiahnem plecia dozadu, zdvihnem hlavu a pozriem sa na ňu.

Slzy od smiechu zanechali na jej špinavých lícach cícerky. Chrbát má vystretý, knihy si pevne pritíska k hrudi, čím vytláča oblé krivky svojich pŕs z výstrihu šiat. Je zničená a zároveň majestátna.

Zaleje ma horúčava, naliehavá a neúprosná.

Znova si viem predstaviť, aká vládkyňa by mohla byť. Nebojácna, ochotná urobiť pre ľudí z akejkoľvek vrstvy, čo potrebujú. Sebavedomá a čestná. Vyžadujúca spravodlivosť, keď je to potrebné, ale nikdy pomocou krutosti. Mohla by byť toto všetko a ešte viac.

Patrí na trón. Zaslúži si, aby ju uctievali, ozve sa nevítaný hlas v mojej hlave.

A spolu s ním sa vzápätí ozve aj vedomie, že si musím udržať odstup, aj keď ju pozorne sledujem a chránim. Pretože viem, čo sa dnes stalo v aréne. Uvidela svoju vlastnú silu, oprávnene sa jej bála a chcela sa jej vzdať.

Až kým som ju *ja* nepovzbudil, aby sa chopila temnoty.

Mám na rukách krv úplne rovnako ako ona.

„Myslel som to vážne," zavrčím chrapľavým hlasom, ktorý, dúfam, maskuje moju bolestnú túžbu. „Keď toho bude nabudúce príliš veľa, zavolaj ma. Nájdeme iný ventil pre tvoju bolesť."

S tými slovami sa zvrtnem na päte a rýchlo odkráčam. Zo všetkých síl sa snažím nepredstavovať si, aké *ventily* by sme mohli nájsť.

5

MERYN

Komnaty zvrchovanej alfy sú praktické, s minimálnou výzdobou a so širokými dverami, ktoré zaberajú jednu zo stien a vedú priamo von na hradný pozemok. Čím menej výzdoby, tým menšia je pravdepodobnosť, že Anassa svojím chvostom zhodí alebo rozbije nejakú vázu či luster. Navyše sa cez široké dvere ľahko dostane dovnútra.

Je tu však aj pár prepychových prvkov.

Prvým je spálňa pri obývacej časti s masívnou posteľou, takou veľkou, že by sa na nej mohla pohodlne natiahnuť azda aj Anassa. Druhým je krásny kozub obklopený pohodlnými kreslami, nad ktorým sú vyrezané symboly štyroch svoriek. Tretím je obrovská kúpeľňa so zapustenou vaňou, v ktorej som strávila večnosť, než som sa prezliekla do čistého oblečenia. A napokon je tu tento obrovský drevený stôl, po ktorého okraji sa v nádherných detailoch vinie vyrytý motív svorky bežiacich vlkov.

Prejdem prstom po zárezoch v dreve a usadím sa, aby som si preštudovala knihy, ktoré mi dala správkyňa Alienor.